

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

8/2018

**Bible –
Boží slovo**

Přednášky
modlitebního týdne

Význam Božího slova

Během jedinečného týdne modliteb budeme uvažovat o nejdůležitější, poměrně kontroverzní, ale současně i o nejlivnější knize všech dob – o Bibli. Je to nejvíce prodávaná a nejrozšířenější kniha na světě. Podle posledních odhadů bylo vytištěno více než 5 miliard výtisků. Bible je také přeložena do nejvíce jazyků. Celý Nový zákon je k dispozici v 1 333 jazycích a kompletní Bible je přeložena již do 553 jazyků.¹

Během minulých staletí sloužila Bible jako průvodce, poskytovala útěchu a dodávala odvahu milionům lidí. Bible byla mnohokrát zakazována, její nepřátelé ji pálili, ničili a překrucovali její obsah.

Jaký vliv má tato stará kniha s nadčasovým poselstvím na nás, na adventisty sedmého dne? Jak můžeme zůstat věrní Bohu a jeho slovu, přestože žijeme ve složitém postmoderním světě? Odpovědi na tyto a další podobné otázky najdeme v následujících přednáškách a při zkoumání samotného Božího slova.

Letošní modlitební přednášky nabídnou praktická řešení otázek, které se týkají zjevení a inspirace Bible. Odhalí principy, jak je možné číst Bibli takovým způsobem, abychom zůstali věrní jejímu poselství. Při čtení se budeme také zabývat dalšími důležitými tématy: Jak mi Bible může ukázat na Ježíše? Jak mi může pomoci rozlišovat mezi tím, co je správné, a co je špatné? Jak mi může poskytnout naději a odvahu pro tyto poslední dny?

Chci vás jako členy celosvětové rodiny církve povzbudit k tomu, abyste si každý den tohoto týdne modliteb vyčlenili čas ke ztišení, abyste se dozvěděli více o Bibli, modlili se a naslouchali Božímu hlasu, který k nám promlouvá ze stránek jeho slova. Ať vám Pán Bůh žehná při přípravě na jeho brzký návrat. Maranatha!

TED WILSON, PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMDÉHO DNE

(Další články a komentáře jsou k dispozici na Twitteru: @PastorTedWilson a na Facebooku: @PastorTed Wilson.)

¹ Statistika je převzata z Wycliffe Global Alliance, Oct. 2015, citováno v Biblica, International Bible Society, www.biblica.com/resources/bible-faqs/how-many-different-languages-has-the-bible-been-translated-into/.

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 8/2018

10x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365

Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6

Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz

Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky

Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Vychází: 20. 9. 2018

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka

Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz

Foto: M. Mueller, churchphoto.de

Čtení pro děti – autor: Julie Weslake; ilustrace: Xuan Le

Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

PRVNÍ SOBOTA

PROČ JE DŮLEŽITÉ ČÍST BIBLI?

Jeden muž zemřel a odpočíval v hrobě. Už čtyřicet roků. Jednoho ponurého dne narušila ticho hřbitova v anglickém Lutterworthu podivná skupina lidí, kteří přišli k jeho hrobu s lopatami v rukou. Kněží přikázali dělníkům, aby vykopali ostatky Jana Viklefa. Byl to kněz, kterého měli lidé rádi, byl také uznávaným učencem Oxfordské univerzity. Zemřel 31. prosince 1384. Viklefovy vyzvednuté kosti potom spálili a popel vhodili do řeky Swift. Co tak hrozného tento muž udělal, že si zasloužil takový osud? Proč se římská církev tehdy rozhodla, že dokonce vykope a zničí jeho ostatky? Důvodem bylo, že Jan Viklef měl odvahu zvěstovat pravdu a zpřístupnit Boží slovo lidem v jejich rodném jazyce.

Sto roků před narozením Martina Luthera Jan Viklef otevřeně prohlásil: „Důvěřujte plně Ježíši Kristu, cele se spolehněte na jeho utrpení, varujte se toho, abyste se snažili získat ospravedlnění jiným způsobem než prostřednictvím Kristovy spravedlnosti.“²

Moc Písma

Protože Viklef sám znal moc Bible, rozhodl se, že Písmo lidem poskytne v jejich mateřském jazyce. Chtěl, aby už nebylo dostupné pouze v latině, která byla jazykem vzdělanců. Pokračoval v tomto důležitém úkolu navzdory nepřízni a pronásledování. Svůj překlad Bible obhajoval následujícími slovy: „Angličané Kristův zákon poznají nejlépe v angličtině. Také Mojžíš slyšel Boží zákon ve

sámém vlastním jazyce – stejně jako Kristovi apoštolové.“³

Viklefův překlad Bible měl na lidi ohromný vliv. Tisícům z nich umožnil, že sami mohli číst přímo Boží slovo. John Fox ve své známé Knize mučedníků napsal: „Přestože vykopali Viklefovo tělo, jeho kosti spálili a jeho popel rozptýlili v řece, nedokázali spálit Boží slovo a jeho pravdy. Nezničili ani ovoce a úspěch, jež Boží slovo přináší a které se projevují až do dnešní doby.“⁴

Bible Williama Tyndaleho

William Tyndale, nadaný učenec z Oxfordu a Cambridge, který plyně ovládal osm jazyků, je možná nejznámějším překladatelem Bible a současně i mučedníkem. Tyndale, který žil v šestnáctém století v Anglii, vlastnil a znal Viklefův překlad Bible. I když to bylo stále zakázáno, na černém trhu se daly opatřit ručně opisované kopie; byly však velmi drahé a nebylo snadné se k nim dostat a získat je.

V polovině 16. století se začínal rozšiřovat knihtisk a Tyndale usoudil, že nastala vhodná doba pro aktualizaci anglického překladu Bible, který by byl dostupný pro daleko větší počet lidí. Viklef překládal Bibli z latiny, Tyndale se však rozhodl přeložit Písmo z původních řeckých a hebrejských textů.

Vzhledem k tomu, jaká náboženská atmosféra v Anglii vládla, odjel Tyndale do Německa, kde probíhala reformace a kde Martin Luther dokončil německý překlad Bible.

² John Wycliffe, Pre-Reformation Reformer, Christian History, Christianity Today: www.christianitytoday.com/history/people/moversandshakers/john-wycliffe.html.

³ Tamtéž.

⁴ Tamtéž.

William Tyndale pracoval rychle a v roce 1525 se začaly kopie jeho překladu Nového zákona pašovat do Anglie. Náboženští vůdcové doslova zuřili, protože již nedokázali šíření Božího slova zastavit. V době, kdy žil na evropské půdě, začal Tyndale překládat také Starý zákon. Předtím, než ho zradil jeho anglický přítel, přeložil a vydal přibližně polovinu Starého zákona. Poté byl uvězněn na jednom zámku u Bruselu, kde strávil téměř dva roky. V říjnu 1536 ho vyvedli z vězeňské kobky na nádvoří zámku, kde ho uškrtili silným řetězem a pak jeho mrtvé tělo spálili na hranici.

Dalším překladatelem a zároveň i mučedníkem se stal český kněz – mistr Jan Hus.⁵ Podobný osud potkal i celou řadu dalších mužů. Co pro ně mělo v Písmu tak velikou cenu, že pro to byli oni a tisíce dalších ochotni trpět, a dokonce i zemřít? Je Boží slovo stejně důležité i pro nás v dnešní době?

V současnosti je Bible snadno dostupná. Je mimořádná tím, že je bestsellerem, nejlépe prodávanou knihou všech dob. Bible je také přeložena do nejvíce jazyků.

Útoky proti Bibli

Přestože je dnes Bible velmi rozšířená, je také knihou, kterou v dnešní době lidé příliš nečtou a často proti ní bojují. I když míst, kde jsou lidé pronásledováni a trestáni za to, že mají Bibli, již na světě mnoho není, neznamená to, že proti ní nejsou vedeny útoky. Jsou však dnes nenápadnější, ale stejně nebezpečné. Jedním z těchto útoků je historicko-kritický přístup k Bibli. Při použití této metody studia Bible samotní čtenáři rozhodují o tom, co v Bibli je, a co naopak není důležité, čemu budou důvěřovat, a co odmítnou. Tímto způsobem se stavějí nad Boží slovo.

Dalším jemným útokem je více nebo méně otevřené tvrzení, že proto, aby člověk pochopil Bibli, musí mít vzdělání nebo musí být teologem. V opačném případě dokáže Bibli číst pouze „povrchně“.

Tento postoj se určitým způsobem vrací zpátky k římské církvi, která tvrdila, že Písmo jsou schopni vykládat pouze učenci. Pán Bůh však dal v Bibli zaslíbení: „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána. Nechť však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí“ (Jk 1,5.6).

Proč je Písmo svaté tak důležité?

Uvedme stručně tři z mnoha důvodů:

1. Bible nám zjevuje Boha

O Bohu se dozvídáme prostřednictvím Božího slova (J 1,1). Bible nám zjevuje, jak Bůh řeší problém hříchu, i to, jak nesmírně si přeje, abychom s ním byli smířeni. Písmo nám odhaluje Boží kreativitu, jeho velikost, milosrdenství, spravedlnost i jeho záměry. „Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.“ (Am 3,7)

První věroučný výrok zní: „Písmo svaté, Starý i Nový zákon, je psané Boží slovo, které bylo dáno Boží inspirací. Inspirovaní autoři mluvili a psali pod vlivem Ducha svatého. V tomto slově Bůh svěřil lidstvu poznání nezbytné ke spasení. Písmo svaté je nejvyšším, autoritativním a neomylným zjevením Boží vůle. Je měřítkem charakteru, zkušebním kamenem zkušeností, autoritativním základem učení a spolehlivým záznamem Božích činů v dějinách.“⁶

2. Boží slovo je Pravda

„Já jsem ta cesta, pravda i život,“ prohlásil Ježíš (J 14,6). Ve své modlitbě, kterou máme zaznamenáno v Janově evangeliu v 17. kapitole, Ježíš prosí: „Posvět je pravdou; tvoje slovo je pravda“ (J 17,17).

V konfrontaci s náboženskými vůdci, kteří byli rozhněvani, protože tvrdil, že je Božím Synem, se Ježíš zaštitil autoritou Písma. Řekl jim: „Sám Otec,

⁵ Emma Mason, The murderous history of Bible translations, BBC History Magazine, www.historyextra.com/article/feature/murderous-history-bible-translations. John Huss, Pre-Reformation Reformer, Christian History, Christianity Today, www.christianitytoday.com/history/people/martyrs/john-huss.html.

⁶ <http://www.casd.cz/informace-o-cirkvi/veroucne-vyroky/>.

kteřý mě poslal, vydal o mně svědectví... Jeho slovo ve vás nezůstává... Nedomnívejte se, že já budu na vás u Otce žalovat; vašim žalobcem je Mojžíš, v něhož jste složili svou naději. Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně“ (J 5,37–46). Ježíš zdůraznil, že Písmo o něm vydává svědectví. Bible odhaluje Boží záměry a plány a vysvětluje, jak do světa přišel hřích. Odhaluje i to, jak Bůh reaguje na hřích, jaký má vztah k lidem, a umožňuje nám nahlédnout, jaký je Boží charakter a jeho přirozenost.

3. Písmo nás poučuje a radí nám

„Bible je nejuplněnější a nejpoučnější historií, kterou mají lidé k dispozici,“ napsala Ellen Whiteová. „Bible vytryskla přímo z čerstvého pramene věčné pravdy; Bůh střežil její čistotu během celých věků. Její jasné paprsky ozařují nejhlubší minulost, do které se marně snaží proniknout lidé svými výzkumy. Zprávu o stvoření najdeme pouze v Božím slově. V něm můžeme spatřit moc, která položila základy země a která roztáhla nebesa. Pouze v ní můžeme objevit dějiny lidského rodu, nezkreslené lidskými předsudky nebo pýchou.“⁷

Ježíš – stejně jako Bible – přesahuje kulturu, předsudky i lidskou pýchu. Odhaluje nám pravdu o sobě, o našem světě i o pozadí našeho světa. Učí nás, jak můžeme prožívat skutečný vztah s Bohem i mezi sebou vzájemně, a poskytuje nám zaslíbení, abychom mohli prožívat opravdový duchovní život.

Ellen Whiteová to shrnuje těmito slovy: „Tím, že lidem představíme to, co Bible skutečně říká, vykonáme to nejlepší, co můžeme. ... Řekněme jim, aby Bibli přijali takovou, jaká je, aby opravdově prosili o Boží osvícení – a když je pak osvítil, aby ochotně uposlechli každou drahocennou radu a neochvějně dodržovali to, co přijmou.“⁸

Písmo nás chrání

Hlavním tématem Kristova učení a kázání během jeho pozemské služby bylo Boží slovo. „Totéž

dílo mají konat Kristovi služebníci. Také v dnešní době, stejně jako kdysi, jsou živé pravdy Božího slova nahrazovány lidskými názory a výmysly. Mnozí se vydávají za hlasatele evangelia, nepřijímají však celou Bibli jako slovo inspirované Bohem. ... Vlastní výklad Písma zakládají na lidské autoritě, a popírají tak božský původ Písma. Všude zasévají semeno nevíry. Lidé jsou zmateni a nevědí, čemu věřit. Přijímají učení, které nemá žádný podklad. ... Ježíš učil, že Božím slovu mají porozumět všichni. Poukazoval na Písmo jako na nepochybnou autoritu. My bychom měli činit totéž. Bibli máme představovat jako slovo věčného Boha, jako konečné vyjádření ke všem sporným otázkám a jako základ veškeré víry.“⁹

Bible je poklad. Učme se z ní a kažme ji jako mocné a živé Boží slovo – dokud nepřijde Ježíš a nebudeme moci s Davidem říci: „Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit“ (Ž 119,11).

TED N. C. WILSON,

PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Podněty k modlitbám

1. Prosme Boha, ať nám pomůže více si vážit Božího slova a věnovat se mu s větším zápallem.
2. Žádejme v modlitbě Boha, ať žehná těm, kdo „lámou chléb života“ ve vašem společenství víry s opravdovým porozuměním.
3. Modleme se za všechny lidi na celém světě, kteří nemají přednost mít Písmo – ať již proto, že je pro ně nedostupné, nebo je pod trestem zakázáno.

⁷ Ellen Whiteová, Christian Education, s. 37.

⁸ Ellen Whiteová, Christian Service, s. 144.

⁹ Ellen Whiteová, Christ's Object Lessons, s. 38.39; Perly moudrosti, s. 17.

NEDELE

PROČ JE PÍSMO NEJVYŠŠÍ AUTORITOU?

V roce 606 před n. l. hrozila Izraeli jedna z nejhorších krizí, kterou kdy v dějinách zažil. Během několika let mělo být zničeno Judské království. Král Jójakím (vládl 609–598 př. n. l.) se stal vazalem Egypta a musel platit vysoké daně (2Kr 23,35). Následujícího roku (605 př. n. l.), v bitvě u Karke-míše, porazil Nebúkadnesar II. faraona Néka II. a jeho egyptskou armádu a změnil tím politické poměry v celé oblasti. Jójakím byl přinucen podrobit se a převést svůj slib věrnosti vůči Egyptu na Babylon (2Kr 24,1).

Žel se ukázalo, že Jójakím byl v tomto okamžiku žalostně slabým vůdcem. Zabýval se pouze tím, jak získat co největší bohatství, které nakonec vedlo ke korupci, nespravedlnosti a dalším nepravostem (Jr 22).

Poselství z nebe

Přibližně v roce 605 před n. l. poslal Hospodin králi Jójakímovi důležité poselství prostřednictvím proroka Jeremjáše.

„Vezmi si svitek knihy a napiš do něho všechna slova, která jsem k tobě mluvil o Izraeli a Judovi i o všech pronároděch ode dne, kdy jsem k tobě promluvil, ode dnů Jósijášových až dodnes. Snad až dům judský uslyší o všem zlu, které jim zamyslím učinit, odvrátí se každý od své zlé cesty a já jim jejich nepravost a jejich hřích odpustím.“ (Jr 36,2.3) Jeremjáš uposlechl a písaři Báruchovi nadiktoval slova inspirovaná Hospodinem. Báruch potom hlasitě předčítal obsah svitku shromážděnému lidu (Jr 36,9.10). Lidé znepokojeni tímto poselstvím prohlásili: „Všechna tato slova musíme oznámit králi“ (Jr 36,16). Nejdříve požádali Bárucha

a Jeremjáše, aby odešli a ukryli se, a pak šli vyřídit to poselství králi.

Král, který projevil postmoderní postoj

Judský král zareagoval obzvlášť troufale. Jeremjáš o tom zapsal: „Král bydlel v zimním domě, byl totiž devátý měsíc, a na ohništi před ním hořelo. Jak Jehúdí přečetl tři čtyři sloupce, král je ze svitku odřízl nožičkem a házel je do ohně na ohništi, až celý svitek na ohništi shořel“ (Jr 36,22.23).

Jójakím reagoval tak nějak postmoderně:

- Nezajímal se o Boží slovo.
- Domníval se, že obsah Božího poselství není vůbec důležitý.
- Byl přesvědčen o tom, že Boží slovo pro něj nemá žádnou autoritu.
- Myslel si, že může žít bez Božích rad.
- Nebyl pouze lhostejný, odvážil se dokonce Písmo fyzicky zničit.
- Vůbec nepochopil, že odmítá poslední možnost, jak se vyhnout krizi.

Během celých dějin lidstva satan podněcoval různé akce proti Bibli a proti její autoritě:

- V době předmoderní to bylo fyzické ničení Bible a pronásledování.
- V době moderny následovaly ideologické útoky proti Písmu.
- V postmoderní době je to lhostejný a pohrdavý postoj vůči Božímu slovu.

Dnešní postoje a námítky vůči Bibli

V dnešní době také žijeme v době krize – nevidíme smysl života, prožíváme krizi ekonomickou i krizi narušeného životního prostředí. V našich

rodinách řešíme problémy, které se týkají našeho stravování, zdraví a bezpečnosti. Kde můžeme najít řešení těchto problémů? Bible nás vybízí: „Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti oznámit veliké a nedostupné věci, které neznáš“ (Jr 33,3). Pán Bůh ve svém slovu skutečně nabízí účinná řešení problémů každodenního života.

Co však namísto přijetí Božího slova dělá postmoderní společnost? Staví se k Písmu lhostejně a odmítá je, protože postmoderní lidé se domnívají, že Bible nemá žádnou autoritu.

Má však taková reakce na Bibli smysl? Určitě ne, protože i dnešní lidé mají skutečné duchovní potřeby. V sekulárním prostředí se lidé pokoušejí uspokojit duchovní potřeby spiritualitou z falešných zdrojů. Ovšem i v církvi se setkáváme s vážným problémem, kterým je neznalost Bible, určitá biblická ngramotnost.

K čemu tato biblická ngramotnost vede? Začíná se šířit biblická mystika a projevuje se uctívání duchovních velikánů. Lidé obdivují okázalost a vyhledávají emocionálně zážitkové bohoslužby a vystoupení křesťanských „superhvězd“, jejichž výroky a výklady jsou nekriticky přijímány skupinami jejich následovníků. Vytváří se církev, která je ohrožena nejrůznějšími klamy a absurdními názory, které jsou kázány ve jménu Boha.

Boj proti odmítnutí Písma

Boží slovo není možné zničit! „Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále navěky.“ (Iz 40,8) I když král Jójakím svitek zničil, Bůh nařídil Jeremjášovi, aby napsal nový text a aby do něj přidal další myšlenky (Jr 36,28–31). Žádný člověk nedokáže zastavit postup evangelia. Boží slovo není závislé na rozmarech lidského srdce (L 19,14). Jójakím vkládal velké naděje do Egypta. V důsledku toho, povzbuzen příslibem faraona, se v roce 598 před n. l. otevřeně vzbouřil proti Nebúkadnesarovi. Judský král přesvědčil svůj lid, že pokud se zapojí do boje proti Babylonu, mohou se spolehnout na pomoc Egypta. Namísto povstání a očekávané svobody přišla další invaze mocné armády.

Ve skutečnosti Egypťané vůbec neměli v úmyslu pomáhat Judskému království, snažili se pouze získat více času pro naplnění vlastních cílů.

Bůh poslal králi Jójakimovi poselství naděje, aby svůj lid zachránil, avšak král a s ním i lid odmítli Boží nabídku proto, že uvěřili falešné naději.

Také my v dnešní době chceme zvěstovat Boží slovo. Musíme se však připravit na to, že mu lidé nebudou rádi naslouchat. Mnoho lidí chce totiž slyšet poselství, které schvaluje jejich hříchy. Ellen Whiteová napsala: „Duch, který lidi popouzel k tomu, aby Jeremjáše pronásledovali, působí na člověka dodnes. Kvůli němu mnozí nepřijímají varování a raději naslouchají falešným učitelům, kteří podporují jejich marnivost a přehlížejí jejich zlé skutky. Tito lidé nenajdou v době soužení žádné útočiště. Boží vyvolení služebníci budou odvážně čelit utrpení, které na ně dolehne ve formě nenávisti, přehlížení a pomluv. Budou schopni věrně dokončit Bohem svěřené dílo, protože budou mít na paměti, že i proroci, Spasitel i jeho učedníci byli kvůli Božímu slovu nenáviděni a pronásledováni.“¹⁰

Závěrečné shrnutí o autoritě Bible

- Bůh jako jediný zná budoucnost. On je zdrojem všech informací, které se v Bibli nacházejí (Iz 46,10; 2Tm 3,16).
- Nesmíme očekávat, že lidé přijmou poselství Bible snadno (J 15,18,19).
- Postmoderní společnost má sklon odmítat Boží slovo, staví se vůči němu lhostejně a opovrhlivě, upřednostňuje falešné koncepty a pochopení (Zj 3,17).
- Biblická ngramotnost vede k nejisté náboženské zkušenosti, která je založena na osobních preferencích (Mt 7,21–23).
- Navzdory tomu, že lidé Boží slovo odmítají a někdy i ničí, ono zůstává trvalým Božím poselstvím (Mt 24,35).
- Bible je nejvyšší autoritou, proto jejímu poselství musíme věnovat pozornost (Ž 119,160).

ALEJANDRO MEDINA VILLARREAL,
KAZATEL SBORU VE VILLAHERMOSU V MEXIKU

¹⁰ Ellen Whiteová, *Prophets and Kings*, s. 437; *Od slávy k úpadku*, s. 165.

Podněty k modlitbám

1. Modleme se za to, ať nám Hospodin pomůže chápat, jak můžeme respektovat a poslouchat Boží slovo.
2. Modleme se, aby Bůh své církvi pomohl, aby zůstala věrná jeho slovu, když zvěstuje jeho poselství pro poslední dobu.
3. Modleme se za členy našich rodin a přátele, kteří ještě neporozuměli autoritě Písma a nepodřídili se mu.

PONDĚLÍ

JAK MÁME ČÍST PÍSMO?

Ježíšova smrt na kříži učedníky naprosto zma-
lomyslněla a ochromila. To je překvapující. Během
své služby Ježíš několikrát učedníkům otevřeně
a zřetelně řekl, že bude ukřižován, ale i to, že potom
bude vzkříšen.¹¹ Avšak ukřižování učedníky nato-
lik zaskočilo, že když Ježíš vstal z mrtvých, nedoká-
zali tomu uvěřit! Jak k tomu mohlo dojít?

Selhání učedníků nás může znepokojit, proto-
že cítíme, že by se nám to mohlo stát také. Existu-
je však naděje: s námi to tak dopadnout nemusí.
Na cestě do Emaus Ježíš učedníkům vysvětlil, jak
bychom měli číst Bibli.

Věřme Bibli

Ježíš učedníkům vysvětlil, že důvodem, proč ne-
dokázali pochopit zmíněné skutečnosti, bylo, že
„nevěřili“ (L 24,25). Prvním krokem k porozumění
je víra v Boží slovo (Žd 11,3). Někteří čtenáři
Bible věří více své církvi nebo církevním předsta-
vitelům. Jsou rádi, že oni jim vysvětlí význam bib-
lického textu. Je to tak pro ně pohodlnější. Někteří
další jsou pak přesvědčeni o tom, že Bible obsahuje
jakýsi „duchovní“ nebo „utajený“ význam, který
dokáže pochopit pouze několik vyvolených lidí.
Toto je podstata alegorického výkladu. Například
Bernard z Clairvaux, francouzský opat, který žil

ve dvanáctém století, napsal kázání, ve kterém vy-
kládá, co znamenají „zuby“ nevěsty z Písne Šalo-
mounovy 4,2. Uvádí, že zuby nevěsty představují
mnichy vyšších a nižších řádů v klášteře. Jeho kázá-
ní je sice fascinující, ale nemá nic společného s pů-
vodním významem textu Písne písní 4,2.

Něco podobného se může vyskytnout i v dnešní
době, když někteří kazatelé vkládají do biblické-
ho textu něco, co neodpovídá jeho původnímu
významu. Alegorie vypovídá více o schopnostech
vykladačů a o tom, co oni do textu vkládají, než
o skutečném významu pasáže.

Bible nám však říká, že Bůh dal svoje slovo všem
lidem, a proto je mohou pochopit všichni, dokonce
i děti (Mt 11,25.26; J 7,17; 2Tm 3,14–17).

Někteří čtenáři Bible vkládají svoji důvěru v lid-
ský rozum. Bůh nám dal schopnost racionálního
uvažování a porozumění a přeje si, abychom ji vy-
užili k budování vztahu s ním (Iz 1,18). Avšak racio-
nální uvažování některé čtenáře připravuje o moc
Božího slova. Když biblické výroky neodpovídají
jejich lidské logice, odkládají je stranou; považují je
za omyl, který se nějakým způsobem dostal do Bib-
le. Je však třeba přijmout skutečnost, že Bůh pře-
vyšuje naši schopnost jej pochopit. Nakonec mu
musíme stejně věřit (Mt 22,29–32; 1K 1,18–25).

¹¹ První předpověď: Mk 8,31 a paralelní pasáže. Druhá předpověď: Mk 9,31 a paralelní pasáže. Třetí předpověď a poslední cesta do Jeruzaléma: Mk 10,32–34 a paralelní pasáže. Viz také J 12,23.27; 13,1; 16,4.21.32; 17,1.

Další čtenáři věří jen sami sobě. Zabývají se jednotlivými slovy, ale neberou v úvahu kontext a původní záměr studované pasáže, a tím sami sebe považují za rozhodující činitel výkladu.

Příkladem tohoto uvažování může být výklad 1Pt 2,21, kde je zmíněno, že Ježíš nám zanechal „příklad“, abychom „šli v jeho šlépějích“. Kdybychom nevzali v úvahu kontext pasáže, mohli bychom z ní vyvodit závěr, že bychom se měli oblékat stejně, jako se oblékal Ježíš. Nebo je možné přijít k závěru, že bychom měli zůstat svobodní, jako byl on. Kontext pasáže je však dostatečně jasný. Tam je zmíněno, že Bůh nás vybízí, abychom „nehřešili“ tím, že budeme „spílat“ nebo „vyhrožovat“ lidem, kteří s námi zacházejí špatně. Když nevezmeme v úvahu kontext Písma, stáváme se my sami rozhodujícím činitelem výkladu.

Řada dalších lidí přestala věřit nadobro. Zklamání množstvím odlišných výkladů nakonec došli k závěru, že pravdu nemá vůbec nikdo. Avšak Písmo zdůrazňuje, že Bůh nám dal svého svatého Ducha, aby nás uvedl „do veškeré pravdy“ (J 16,13). Bůh si přeje, abychom důvěřovali pouze jemu – nikoliv církvi nebo jejím vůdcům, lidskému rozumu ani sami sobě, protože všichni lidé jsou omylní.

Čteme všechny části Písma

Dalším důvodem, proč Ježíšova smrt na kříži učedníky naprosto zmalomyslněla a ochromila, je to, že nečetli „všechny části Písma“. Namísto toho se zaměřili pouze na ty, které si oblíbili. Učedníkům se líbilo to, když se Ježíš označoval za Syna člověka, protože ho ztotožňovali s nebeskou postavou, o které je zmínka v Da 7,13.14. Zde je zdůrazněno, že Syn člověka obdrží vládu a království, které bude trvat navěky.

Avšak v Písmu je také uvedeno, že Mesiáš zemře za hříchy lidu (Iz 53) a bude „vytát“ ze země živých (Da 9,26). Učedníci tyto „pasáže“ nebo Ježíšova upozornění „nechápalí“, protože to byl opak toho, čemu učedníci věřili a co si přáli. Svými ušima sice poselství slyšeli, ale ve skutečnosti „je neslyšeli“.

Právě proto Ježíš ve svém výkladu učedníkům „začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma“

(L 24,26). Musíme dělat totéž. Číst „ve všech částech Písma“ znamená žádat Boha, aby nám „otevřel naše uši“, abychom vnímali všechno, co se nachází v celé Bibli, dokonce i v těch pasážích, u kterých si říkáme, že by bylo nejlepší, kdyby v Písmu vůbec nebyly, nebo které nemáme rádi.

Učme se poslušnosti a praktické aplikaci

Posledním krokem v pochopení Písma je poslušnost. Ježíš řekl, že pravdu poznají pouze ti lidé, kteří budou chtít plnit Boží vůli (J 7,17). Stejnou zkušenost prožili učedníci na cestě do Emaus. Když požádali Ježíše, aby s nimi zůstal v jejich domově, a když mu naznačili, že přijali jeho poselství a chtěli se dozvědět ještě něco víc, „otevřely se jim oči a poznali ho“ (L 24,31). Stejně to však platí i opačně. Lidé, kteří „nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila“, v době konce podlehnou svodům a klamu (2Te 2,9–12; 2Tm 4,3,4).

Pochopení Písma není určitým místem, ke kterému člověk dospěje, ale je cestou, na níž se člověk vydává. Intimní vztah s Bohem je výsledkem rizik v životě, která podstupujeme jako ti, kdo se řídí jeho radami. Je výsledkem jistoty, kterou člověk získává tím, že si ověřuje, že jeho slovo je pravdivé a jeho sliby jsou jisté. Když to Kristovi učedníci prožijí, budou o tom chtít vyprávět. Stejně jako učedníci na cestě do Emaus.

FÉLIX H. CORTEZ,

UČITEL NOVÉHO ZÁKONA NA ANDREWSOVĚ UNIVERZITĚ

Podněty k modlitbám

1. Modleme se za to, aby nám Bůh „otevřel uši“, abychom slyšeli a prakticky naplňovali to, co se z Písma dozvíme.
2. Modleme se za to, abychom jako společenství věřících plně a otevřeně důvěřovali Božímu slovu.
3. Jako adventisté vnímáme, že je naším zvláštním posláním pomáhat druhým, aby se dozvěděli o poselství tří andělů. Modleme se za to, abychom se při studiu, porozumění i praktickém uplatňování a zvěstování Božího slova řídili principem brát v úvahu „všechny části Písma“.

ÚTERÝ

JAK BIBLE PROMĚŇUJE ČLOVĚKA?

Můj manžel hledal pro naši mladou rodinu nový dům. Máme malé děti a město, v němž budeme bydlet, je daleko. Bernie tedy hledal sám. Snažil se o to, aby prohlížené domy viděl mýma očima. Pečlivě zkoumal každý pokoj a přitom si představoval, že tam budeme společně žít. Bude pro nás kuchyně dostatečně prostorná? Bude dvorek bezpečný pro malé děti? Budou v domě všichni členové naší rodiny šťastni? Po 14 letech manželství, kdy jsme vystřídali bydlení v sedmi různých domech, Bernie přesně ví, co se mi líbí a co jsem v každém domě dokázala ocenit. Ví, co mi bude vadit, a také to, co budeme muset změnit či rekonstruovat.

Nakonec Bernie našel dům, ve kterém bude naše rodina žít, který budeme milovat, ve kterém se budeme smát, plakat a učit se dalších 11 roků. Nastal vzrušující okamžik, kdy mě vzal na prohlídku našeho nového domova. Hned mi bylo jasné, že se při svém hledání dokázal dívat mýma očima. Samozřejmě že na další úpravy ještě spotřebujeme spoustu barev a budeme muset vysadit nové keře. Avšak dům, který našel, je dokonalý. To, že zvolil tento dům, dokazuje také, že se z našeho společného života mnoho naučil, že mi naslouchá a že mne poznává každý den, který prožíváme společně.

Jak čelit složitosti

Hledání nového domova je relativně snadné. Avšak skutečný život přináší mnoho daleko vážnějších rozhodnutí. Například: „Moje manželka dostala nabídku tříleté pracovní smlouvy v jiné zemi. Domů bude moci přijet pouze dvakrát za rok. Ale její výdělek pokryje vzdělání našich dětí. Je dobrý nápad, aby tuto práci přijala?“ Nebo: „Měli bychom jít jako misionáři na nové, evangeliem nedotčené

místo?“ Anebo: „Jsem zamilovaná do úžasného muže. Jak mohu poznat, jestli je Boží vůlí, abych si ho vzala?“ Někdo je postaven před jinou volbu: „Můj manžel je násilník, fyzicky týrá a bije mne a naše děti. Co mám udělat, abych tomu zabránila a abychom byli v bezpečí?“

Jak můžeme dospět k „optimálnímu“ rozhodnutí, když nás ovlivňuje tolik protichůdných informací, když cítíme tolik tlaků? A navíc, ta rozhodnutí, která považujeme za „nejlepší“ z lidské perspektivy, častokrát nebyvají nejlepšími rozhodnutími z Božího pohledu.

Pozvání k navázání hlubokého vztahu

Bible nám nedává jasné a podrobné návody, jak máme řešit každý jednotlivý problém v životě. Není možné napsat podrobný návod pro řešení každé lidské situace od počátku lidstva až do současnosti. Lidé, celé kultury a různá dilemata se mění tím, jak se proměňuje svět. Bible je mnohem bohatší a užitečnější než nějaká příručka pro život. Bible je Boží pozvánkou, abychom ho hledali a nacházeli v každém příběhu a v každé situaci. Bible je plná detailních obrazů jeho láskyplné povahy. Podobají se snímkům naskenovaného mozku. Teprve až spojíme dohromady všechny naskenované snímky, budeme moci vytvořit virtuální model mozku a začít ho chápat jako celek.

Bible nám pomáhá odhalit mnoho rozměrů Boží láskyplné povahy a pochopit to, že on chce v našich životech hrát ústřední roli. Bible nám ukazuje, jak můžeme milovat Boha a jeden druhého.

Požádali jsme naše děti, aby nám pomohly vytvořit seznam přídavných jmen, která by dokázala popsat Boží povahu. „Všemohoucí!“ „Přijímající.“

„Statečný a odvážný.“ „Kreativní.“ „Bohatý.“ „Pečující.“ Sotva jsme stačili zapisovat téměř dvě stě slov, která děti rychle za sebou vykřikovaly. Byli jsme nadšení a plni radosti. Uvědomili jsme si, jak neuvěřitelně úžasný je náš Bůh. I když náš slovník stěží dokáže vystihnout jeho divy, slávu a lásku, na jednu jsme si uvědomili, že se před námi objevil mnohem bohatší a úžasnější obraz našeho Boha.

Osobní setkání

„Celá Bible prostřednictvím Krista zjevuje Boží slávu,“ napsala Ellen Whiteová. „Důležitým nástrojem k proměně povahy je přijímat, věřit a uposlechnout. Je to omezující síla a současně mocný podnět, který uvolňuje tělesné, duševní a duchovní síly a usměrňuje život člověka tak, aby se ubíral správnou cestou.“¹²

Tím, že se při čtení Bible zaměříme na Boží povahu, kterou dokonale představil Ježíš svým životem, se osobně setkáváme se Zdrojem veškeré lásky ve vesmíru a to nás proměňuje v jeho podobu. Čím blíže se s Bohem seznamujeme, tím více vnímáme jeho vedení v našich životech.

Boží pohled plný lásky

Čím více poznáváme Boha, tím hlouběji prožíváme to, jak velice nás miluje on, ale také druzí lidé. Jakmile se začneme dívat na naše chaotické životy z perspektivy Boží lásky a trpělivosti, mnohem pravděpodobněji budeme dělat moudrá rozhodnutí. Když řešíme složité problémy, jsme bezradní a nevíme, co máme dělat, můžeme zkusit napsat si jména všech, kterých se daná situace týká. Pak si představme, že se na každého člověka, včetně nás samotných, díváme Božím pohledem, a položme si následující otázky:

- Jaké má tento člověk duchovní, emocionální, vztahové a tělesné potřeby?
- Jakým nejvhodnějším způsobem můžeme tomuto člověku představit Boží lásku?
- Které rysy povahy nám má tato situace pomoci rozvinout a posílit podle Boží vůle?
- Jak budou moje reakce inspirovat ostatní, aby se přiblížili k Bohu?

Dobrou pomůckou pro zvládnání takové složité situace je modlitební ztišení. A nezapomeňme na to, že i když uděláme chybné rozhodnutí, Bůh nás nepřestane mít rád a stále chce pro nás jen to nejlepší. Navzdory našim nedokonalým rozhodnutím bude Bůh s námi nadále uskutečňovat své láskyplné záměry, stejně jako to udělal v případě Abrahama, Sáráj a Hagary, jako to udělal v případě Josefa a jeho bratrů či v případě Davida a Bat-šeby.

Největší z nich je láska

Největší ze všech velkolepých popisů Boha a jeho vlastností je jeho láska. „Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska... Jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat.“ (1J 4,7–11)

Nejdůležitějším důvodem, proč bychom se měli blíže seznámit s Bohem, je zakoušení jeho milosrdné, trpělivé, odpouštějící, povzbuzující, přijímající a velkorysé lásky. Když potkáme tuto Boží lásku, zamilujeme se do něj. Když zakusíme jeho lásku k nám, budeme vnitřně motivováni k tomu, abychom ji projevovali a předávali okolnímu světu – a tak pomohli dalším lidem, aby si Boha také zamilovali.

Když nám nesnesitelně bolestivý život zlomí srdce, největší povzbuzení a útěchu získáme z naší vlastní zkušenosti s Boží láskyplnou povahou. Přesvědčíme se, jak velice se zajímá o naše tragédie a zápasy (Ž 34,18), že ví o každé naší slze, kterou jsme prolili (Ž 56,9), a že rozumí naší lidské zranitelnosti (Ž 103,13–18). Bůh touží po okamžiku, kdy s ním budeme žít v nebi, kdy osuší všechny naše slzy (Zj 21,1–4).

*KAREN HOLFORDOVÁ, RODINNÁ TERAPEUTKA,
VEDOUCÍ SLUŽBY RODINÁM V TRANSEVROPSKÉ DIVIZI*

Podněty k modlitbám

1. Modleme se za to, aby nám Bůh pomohl vidět, že nás studium Bible vede k získání odpovědi na naše skutečné životní otázky a problémy.

¹² Ellen Whiteová: Mind, Character and Personality, sv. 1, s. 93.94.

2. Při čtení Písma se zaměřujeme na Boží lásku, která je představena v jeho slovu. Žádejme ho, aby nás proměňoval ke své podobě.
3. Při studiu Božího slova se modleme za to, aby nám Bůh zjevoval svoji lásku a aby tato jeho láska naším prostřednictvím ovlivňovala a obhacovala životy druhých lidí.

STŘEDA

PÍSMO NÁM ZJEVUJÍ JEŽÍŠE

Jak nám Bible představuje Ježíše? Písmo na tuto otázku odpovídá ze široka a zajímavě. Tyto biblické odpovědi jsou povzbudivé a vedou ke změně života. Nejzřetelněji v celé Bibli můžeme Ježíše spatřit v evangeliích, která jsou ve skutečnosti příběhy o Ježíši. Zaznamenávají to, co Ježíš vykonal a řekl. Když Ježíše v příbězích pozorujeme, lépe ho poznáváme. Když sledujeme a posloucháme to, co Ježíš dělal a co učil, poznáváme, jak máme jednat my sami.

Jak nám tedy Bible představuje Ježíše?

Příběhy o Ježíšovi

Jedním z neznámějších příběhů o Kristu je příběh se ženou, kterou přistihli při cizoložství. Je zaznamenán v Janově evangeliu. Židé chtějí Ježíše chytit do pasti. Scéna, jak nám ji líčí text, je velmi znepokojivá: tvrdé výrazy tváří žalobců, obrovský strach a rozpaky ženy, zvědavost okolostojících diváků a uprostřed toho všeho Ježíš.

Nejpůsobivější část tohoto příběhu tvoří to, co na jeho samotném konci Ježíš řekl této ženě. Neodsoudil ji, nepokáral ji, nejmenoval její hříchy, ba ani veřejně nepoukázal na její selhání. Nevyjádřil ani obavu, že se tato žena už nedokáže zařadit do života společnosti. Naopak, projevil vůči ní nesmírnou lásku. Jednal tak, aby tuto ženu zachránil. Chtěl,

aby se její život obnovil a došel do stavu, který si Bůh u lidí přál od samotného počátku.

Ježíšovo jednání

Komentář Ellen Whiteové o vlivu Ježíšova laskavého jednání v knize Touha věků je inspirující: „Potom zaslechla slova naděje: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ Srdce se v ní pohnulo a ona se vrhla k Ježíšovým nohám. Vzlykala, vyjadřovala mu svoji vděčnost a lásku a se slzami v očích vyznávala své hříchy. Byl to pro ni začátek nového života, života v čistotě, pokoji a oddané službě Bohu.“¹³

V tomto příběhu se dozvídáme, jak se Ježíš choval při setkání s hříchem, ale zároveň i to, jak se snažil řešit situaci tak, aby zachránil člověka. Můžeme se tak naučit, že laskavost často otevírá cestu k proměně člověka. Chápeme také tajemství Ježíšovy moci k proměně života – vždycky totiž hledal příležitosti a způsoby, jak člověka zachránit.

Ježíšova slova

V evangeliích však můžeme sledovat i to, co Ježíš říkal. Nejde jen o Ježíšovy obšírné proslovy, často vyučoval i stručnými a výstižnými výroky. Příkladem může být text zaznamenaný v L 6,45: „Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká.“

¹³ Ellen Whiteová, The Desire of Ages, s. 462; Touha věků, s. 295.

Tento výrok obsahuje základní pravdu o životě: co má člověk v srdci, to se projevuje navenek. Pokud se budeme zabývat tím, co je správné a dobré, bude z nás také vycházet to, co je správné a dobré. Pokud naopak dovolíme, aby nás ovládalo zlo a špatné jednání, pak se bude zlo projevovat i v našem praktickém životě. Je tedy samozřejmé, že lidé, kteří chtějí žít v Božím království, se budou velmi pečlivě rozhodovat, čemu budou věnovat svoji pozornost a svůj čas, protože tyto skutečnosti nás nakonec promění ke svému obrazu.

Ježíšova identita

Ježíše ale můžeme poznávat také z výroků, které řekl sám o sobě. Vypovídají o tom, jak Ježíš sám sebe vnímal. Existuje však jen málo takových zmínek; nacházejí se obzvláště v Janově evangeliu.

„Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji. To bylo příčinou, že Židé ještě více usilovali Ježíše zabít, protože nejen znesvěcoval sobotu, ale dokonce nazýval Boha vlastním Otcem, a tak se mu stavěl naroveň.“ (J 5,17)

Ježíš zde o sobě vyslovil velmi jasné prohlášení. Tím, že toto prohlášení čteme, tak se učíme přímo od Ježíše, kým skutečně byl. Kristus potvrzuje, že není obyčejným člověkem, jako my ostatní lidé. On je přímo spojen s věčností a s Bohem, kterého nazývá svým Otcem. To, že Ježíš skutečně tvrdil, že je Bohem, je zřejmé z reakce těch, kteří mu naslouchali. Jeho posluchači dobře rozuměli tomu, co řekl. Ježíšovo prohlášení o tom, kým je, pro ně bylo natolik rouhavé, že ho kvůli tomu chtěli zabít.

Tento sebeodhalující Ježíšův výrok je jedním z textů, ze kterých vychází křesťanská pravda o božství Ježíše Krista. Tato pravda je naprosto základní, protože jedině Ježíš, který je zároveň Bohem, je schopen zajistit lidem vykoupení.

Ježíšovo kázání

V Písmu je však zaznamenáno i to, co Ježíš učil. Něco z toho vyjádřil v podobenstvích, z nichž jsou mnohá dobře známá až dodnes. Jedno podobenství, které není tak dobře známé, v sobě skrývá jedinečné naučení. Najdeme ho v evangeliu Lukáše 18,1–8.

Vypráví o nespravedlivém soudci a o vdově. Právě vdovy byly v biblických dobách a v tehdejší společnosti nejvíce zranitelné a bezmocné. Zmíněný soudce odmítl pomoci vdově, která se na něho obrátila, aby se domohla spravedlnosti. Požádala ho, aby z titulu své funkce zasáhl v její prospěch. Vracela se k němu se stejnou žádostí tak dlouho, až se soudce rozhodl, že jí vyhoví a pomůže jí – aby se jí konečně zbavil.

Toto podobenství popisuje napětí, které vyvolávají nerovnosti ve společenském postavení a v přístupu k moci. Je však zajímavé i tím, že jako prostředek ke sdělení poselství využívá formu protikladu. Jádrom poselství není to, že bychom měli jednat jako nespravedlivý soudce; naopak, měli bychom jednat jako neodbytná vdova. Co se tedy můžeme z tohoto podobenství naučit? Už na začátku podobenství je věta: „...aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat“ (L 18,1).

Podobenství nás tedy učí, že Ježíš si vysoce cení vlastností, jako jsou vytrvalost a houževnatost. Zdůrazňuje také, že pokud se naučíme vytrvalosti, pomůže nám v našem složitém a rušném životě. Častokrát nás i malé problémy vedou k pochybnostem, k sebelitosti a otázkám, jestli se o nás Bůh vůbec stará. Toto podobenství nás učí, že modlitba a vytrvalost patří k sobě a společně nám pomáhají v tom, abychom obstáli. Toto podobenství, stejně jako řada dalších, nás učí více poznávat Ježíše.

Svědectví ostatních

O Ježíši se můžeme dozvědět také ze zpráv lidí, kteří se pohybovali v jeho blízkosti. Na základě toho si na něho vytvořili určité názory. Tyto jejich pohledy a důkazy jsou důležité, protože je přinesli lidé, kteří pobývali v bezprostřední přítomnosti Ježíše a viděli, jak jedná ve skutečném životě.

Jeden z nejhlubších a současně nejzajímavějších pohledů této skupiny lidí zaznamenal Ježíšův učedník Jan v prvních verších 1. kapitoly svého evangelia. Mnoho lidí tuto formulaci považuje za náročnou, obsahuje však závažnou pravdu: „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh“ (J 1,1). Jan, který Ježíše doprovázel, viděl jeho skutky a naslouchal tomu, co učil, na základě Písma dospěl k pozoruhodnému závěru: Ježíš je skutečně Bůh.

Z tohoto textu se můžeme o Ježíši Kristu hodně naučit. On nebyl pouze dalším člověkem. Ježíš byl Božím Synem. Tak ho přijímali lidé, kteří ho doprovázeli a byli s ním v kontaktu.

Zaslíbení o Ježíši

Křesťané jsou přesvědčeni, že Ježíš naplnil řadu různých zaslíbení o příchodu Mesiáše, která nacházíme převážně ve Starém zákoně. Když tato zaslíbení propojíme s osobou Ježíše, získáme mnoho působivých informací, které sahají až do knihy Genesis. Tam nacházíme první zaslíbení, které Bůh dal lidem po pádu do hříchu. Toto zaslíbení lidé dostali v souvislosti se zlořečením hada: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrťí hlavu a ty jemu rozdrťíš patu“ (Gn 3,15). Zde v zárodečné podobě nacházíme náznak prvního zaslíbení, že prostřednictvím Ježíše bude vysvobozeno

mnoho lidí z prokletí, které přišlo jako důsledek prvního hříchu.

Bible nám Ježíše představuje různými způsoby. Je to velkolepá kniha, která přináší mnoho různých myšlenek, avšak spojuje ji jedno centrální téma. Bůh se angažuje v dějinách prostřednictvím osoby Ježíše Krista, který nám zajistil vykoupení.

DAVID THOMAS, DĚKAN TEOLOGICKÉ FAKULTY
UNIVERZITY WALLA WALLA

Podněty k modlitbám

1. Prosme o to, abychom v Písmu vytrvale poznávali Ježíše Krista jako svého Spasitele.
2. Modleme se za to, ať toužíme poznávat Bibli s cílem lépe se seznámit s Ježíšem.
3. Prosme o to, ať máme takovou lásku k Ježíši, která nás povede k tomu, abychom o něm vyprávěli dalším lidem.

ČTVRTEK

SVĚTLO NADĚJE V BEZNADĚJNÉM SVĚTĚ

„Mojžíš stál na vrcholu hory Nebo a před ním se rozprostírala zaslíbená země. Věděl však, že do ní nevstoupí a zanedlouho zemře. Viděl pláně porostlé bujnou vegetací a vinice – přesně tak, jak to Bůh zaslíbil. Když Mojžíš viděl utrpení Izraelců v Egyptě, tak se rozhodl, že to změní. Vzdal se života v přeprychu a slibných vyhlídek v Egyptě. Namísto toho se rozhodl, že bude raději snášet příkoří s Božím lidem, než na čas žít příjemně v hříchu“ (Žd 11,25). Stal se obyčejným pastýřem a to mu pomohlo, že po dlouhé roky dokázal snášet reptání Izraelců. Nyní,

když se blížila jeho smrt, věděl, že nevejde do zaslíbené země a osobně nezakusí to, jak Bůh splní svůj slib Izraeli. Mohlo se mu zdát, že jeho oběti a strádání v životě byly marné. Prožíval hluboké zklamání.¹⁴

My tyto pocity velmi dobře známe. Zdá se, že bez ohledu na to, jak velice se namáháme, jsou lidé stále nevďeční. Neustále se musíme bezmocně dívat na to, jak naši blízcí trpí. A nakonec nás přemáhá ten nejmocnější nepřítel, kterým je smrt.

Písmo nám však osvětluje situaci na tomto světě a přináší nám velkolepou naději.

¹⁴ Ellen Whiteová, Na úsvitu dějin, kapitola 43.

¹⁵ Ellen Whiteová, Patriarchs and Prophets, s. 478; Patriarchové a proroci, s. 355.

Odplata za hřích

Bible začíná krásným popisem Božího stvořitelského díla. Bůh všechno důmyslně navrhl a vytvořil tak, že vládla dokonalá harmonie. V Edeně lidé neznali pojmy utrpení a smrt. Svoboda lidí ale závisela na věrném vztahu k Bohu. Když se lidé rozhodli neuposlechnout Boha, osudem lidstva se stalo utrpení a nakonec smrt (Gn 2,16,17; Př 16,25; Jk 1,15). Adam a Eva byli vyhnáni z rajske zahrady a spolu s nimi se veškeré stvoření dostalo do otroctví hříchu a porušenosti (Gn 3,16–24; Ř 8,20–22). Od této doby trpíme následky této volby my všichni, jejich potomci (Ř 5,18).

Písmo nám však odhaluje, že smrt není normální ani přirozenou součástí života. Smrt je ve skutečnosti protikladem toho, co je přirozené. V Božím dokonalém světě neměla smrt místo. Bůh tvoří a udílí život (Gn 2,7; Jb 33,4; Ez 37,5), zatímco smrt ničí a odebírá život. Nemoci, války a hladomory jsou bolestnými důsledky hříchu, které nakonec vedou k smrti. Hřích prvních lidí umožnil satanovi převzít postavení Adama a stát se knížetem tohoto světa (Jb 1,6; Mt 4,8,9; 2K 4,4). Jelikož „odplatou za hřích je smrt“ (Ř 6,23), satan si dělá nárok na to, že „všichni lidé, kteří zemřou a jsou uloženi do hrobu ... se stávají jeho zajatci“.¹⁵ Když satan pokoušel Mojžíše, podařilo se mu, že se dopustil hříchu proti Bohu. Tím mu zabránil ve vstupu do zaslíbené země (Nu 20,8–12). Když však satan přistoupil, aby si po smrti Mojžíše přivlastnil jeho tělo, zasáhl Kristus (Ju 9).

Boží dar

Mojžíše povzbuzovala víra v Boží zaslíbení. Díky tomu vydržel celá desetiletí strádání v poušti. Byl svědkem nespočetných projevů Boží síly a moci; měl jistotu, že Bůh naplní všechno, co řekl. Od okamžiku, kdy do světa vstoupil hřích, Bůh opakoval své zaslíbení, že lidstvo vysvobodí z otroctví hříchu a smrti. Ujišťoval lidi, že jim poskytne důkazy, že má moc splnit svůj slib (Dt 7,9; Žd 10,23). Izák se narodil, přestože Abraham a Sáraž už byli velmi staří (Gn 12,2; 21,2,3). Hospodin zázračně vyvedl lid izraelský z Egypta a umožnil mu, aby suchou

nohou přešel Rudé moře (Ex 2,23–25; 14,29). Po celých čtyřicet let Bůh zachovával svůj lid na poušti a každodenně je sytil manou (Dt 8,1–10). Mnohokrát také vysvobodil Izrael od jeho nepřátel, když ho vedli Jozue, Debora, Gedeón a další.

Avšak vrcholným důkazem, že Bůh skutečně splní svůj slib, je Ježíš. Na Mesiáše ukazuje mnoho pasáží ve Starém zákoně, včetně prvního slibu o vysvobození, který vyslovil Bůh potom, co Adam a Eva zhřešili (Gn 3,15; Nu 24,17; Dt 18,15; Iz 53). Ježíšova služba byla malou ukázkou Boží moci nad hříchem a nad smrtí. Jeho zázraky prokázaly, že je schopen obnovit zdraví a sílu lidí, kteří zápasí s nemocemi a utrpením. To, že vyháněl demony, bylo důkazem, že má moc i nad silami zla.

Avšak teprve kříž odhalil plný dopad hříchu a smrti. Ježíš, bezhříšný Boží Syn, nesl hříchy celého světa. Umíral sám; zlomilo ho vědomí, že je naprosto odloučen od svého Otce. Ježíš však třetího dne vstal z mrtvých a tím dokázal, že má moc nad smrtí, a přijal věčný život, který Bůh chce dát i svému lidu.

Základem naší víry je Ježíšovo vzkříšení

Kdyby nebyl Ježíš vzkříšen z mrtvých, pak bychom neměli žádný důvod věřit v lepší budoucnost (J 11,25,26; 1K 15,13–26). Kristus však zvítězil nad smrtí, proto můžeme mít jistotu, že se vrátí tak, jak nám to zaslíbil. Přejde, aby obnovil tento svět do jeho původní podoby a slávy. V den jeho příchodu „setře každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo“ (Zj 21,4; 1K 15,51–53).

Mojžíš věřil tomuto Božím slibu. Věděl, že utrpení na tomto světě není ničím ve srovnání se slavnou budoucností, kterou pro nás Bůh připravil. To mu pomohlo, aby zůstal věrný až do konce svého života. A přestože nemohl vejít do zaslíbené země, pozemského Kanaánu, Kristus ho přijal za své dítě a daroval mu věčný život (Žd 11,26; Ř 8,18).

Praktické prožívání naděje

V našem světě se hřích, utrpení a smrt staly normou. My však můžeme mít jistotu, že Bůh naplní

své zaslíbení, že všechno obnoví a navždy nás zbaví bolesti a smrti. Nemusíme však pouze smutně a pasivně sedět a čekat na okamžik, až Bůh zasáhne. Měli bychom prožívat svůj život zacílený na budoucnost. Stále máme zodpovědnost za to, jak prožíváme svůj život v současnosti.

K tomu patří i vnímání utrpení lidí, kteří žijí kolem nás. Měli bychom se stát těmi, komu se mohou lidé svěřit, měli bychom se naučit soucitně „plakat s plačícími“, kteří to potřebují. Takto budeme naplňovat Boží zákon v očekávání, že „bázeň před Hospodinem vede k životu“ (Př 19,23; 12,28).

Dnes máme příležitost a možnost lidem kolem nás předávat zprávu o tom, že Kristus zvítězil nad smrtí. A díky této víře můžeme dnešek prožívat

s nadějným vědomím, že na nás čeká země zaslíbená.

KELDIE PAROSCHI,

STUDUJE TEOLOGII NA ANDREWSOVĚ UNIVERZITĚ

Podněty k modlitbám

1. Modleme se za to, ať naděje, kterou máme v Ježíši Kristu, zažehne oheň nadšení v našich srdcích.
2. Prosme Pána Boha, aby nám pomohl v tom, když chceme o naší víře hovořit s lidmi okolo nás.
3. Modleme se za sbory a za misionáře na celém světě. Modleme se také za vedení, jakým způsobem můžeme prakticky sloužit v okolí našeho sboru.

PÁTEK

JAK ROZPOZNAT DOBRÉ OD ŠPATNÉHO

Jako dospívající mladík jsem jednou viděl na zdi nápis graffiti, který mi připadal poněkud zmatený: „Svoboda je pro mne příliš málo, ale ještě nevím, jak se nazývá to, co chci.“

Zdá se, že v souvislosti s relativizmem se náš svět dostal do extrému. Mnoho lidí si přeje konec všech tradic a veškeré autority. Mnozí dokonce chtějí mít možnost volby, aby mohli změnit anatomii svého těla. Tyto postoje se přetavují i do církvi. Pluralismus podporuje a nabízí rozmanité způsoby čtení Písma. Postmoderní teologie se snaží odstranit společenské struktury, které utiskují lidi a které údajně podporuje a udržuje Bible. Lidské názory tak mají přednost před poznáním Boží pravdy.

Jak se v této době, kdy je všechno relativní, můžeme dozvědět, co je dobré a správné?

Poznání Boha

Prorok Ozeáš působil v severním Izraelském království nedlouho před jeho pádem v roce 722 před naším letopočtem. Izrael porušil svoji smlouvu s Bohem a jeho modloslužba uvrhla národ do hluboké krize. Uctívání zlatých telat (Oz 8,5,6; 10,5), která nechal zhotovit král Jarobeám I. (1Kr 12), vedlo ke stejnému nemorálnímu chování, jak tomu bylo v minulosti u Sínaje (Ex 32,6,7). V této krizi Hospodin varoval Samaří, že „bude pykat, že se stavělo na odpor svému Bohu“, a proto také „padnou mečem“ (Oz 14,1). Prorok uvádí, že důvodem pádu Izraele bylo to, že zanedbal tři důležité záležitosti: „...není věrnost ani milosrdenství ani poznání Boha v zemi“ (Oz 4,1). Nebyli věrní Bohu, postrádali „poznání“, protože porušovali Boží zákon (Ž 119,66) a neprojevovali „bázeň před Hospodinem“ (Př 1,7; 2,5).

Milosrdný Hospodin však Izraeli zaslíbil obnovu. Zajatí se bude podobat pobytu „na poušti“, kde bude Bůh promlouvat k srdcím svých dětí (Oz 2,14). Potom zničí moc nepřátel a způsobí, že jeho lid bude zase „uléhat v bezpečí“ (Oz 2,20). Mesiáš znovu obnoví Izrael, protože Duch svatý ho naplní „duchem poznání a bázně Hospodinovy“ (Iz 11,2). Země bude naplněna poznáním Boha příchodem a působením Ježíše Krista na světě (Iz 33,6; Ab 2,14).

Izraelité měli získávat toto poznání studiem a přemýšlením o Božím zákonu a tím, že byli svědky smlouvy s Bohem. Mojžíš je vyzval, aby „slova, která dnes přikazují“, měli „v srdci“. „Uvážeš si je jako znamení na ruku“ (Dt 6,6.8). Žalmista nacházel potěšení v tom, že „přemýšlel o Božím zákonu“ (Ž 119,97). Ukryl Boží zákon „ve svém srdci“, aby nehrěšil (Ž 119,11). Toto „poznání“ je výsledkem přemýšlení o Božích přikázáních. Tím se učíme konat dobro a odvracíme se od zlého.

Biblické náboženství se v tomto smyslu stává výchovným zážitkem a zkušeností. Studium, vyučování a uvažování o Božím zákonu je základní aktivitou, která vede k poznání toho, co je dobré, správné a svaté, která vychovává Boží lid a jeho prostřednictvím i okolní společnost. Když Boží lid šíří toto poznání lidem, kteří žijí kolem něj, stává se pro ně světlem. Naše doba se velice podobá době a situaci, ve které žil prorok Ozeáš. Přestože dnes lidé dodržují náboženské obřady a čtou Bibli, upadají morální a biblické hodnoty, které podporují bázeň před Hospodinem. Jakým způsobem můžeme uchovat a šířit poznání Hospodina?

Předávání poznatků

Poznání Boha v Izraeli se předávalo prostřednictvím bohoslužeb. Bylo však také výsledkem působení kněží, protože „rty kněze střeží poznání“ a „z jeho úst se vyhledává zákon“ (Mal 2,7). Vyučování o Bohu bylo neustálou činností. Bohoslužby v chrámu měly kromě vykonávání obřadů

i výchovný cíl. David a velitelé vojska přidělili též službu synům Asafovým, Hémanovým a Jedútúnovým, „aby vyhlašovali proroctví při cítaře, harfě a při cymbálech“ (1Pa 25,1). Sloužit Hospodinu bylo synonymem pro studium Božího zákona.

Poznávání Boha v Novém zákoně zahrnuje učení Ježíše Krista (L 1,77) a učení apoštolů, které je založeno na Písmu (2Tm 3,16). Jan prohlásil, že „věčný život“ je v tom, když lidé „poznají“ Boha a Ježíše Krista (J 17,3). Pavel ztotožňuje poznání Boha s obsahem pravého náboženství (Ko 1,9). Odmítnutí tohoto poznání vede k tomu, že lidé dělají, „co se nesluší“, a jsou „plní nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti“ a sexuální zvrácenosti (Ř 1,28.29).

A naopak, poznání Boha vede k „jednotě víry“ a dorůstání do „zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti“ (Ef 4,13).

Proč bychom měli chtít mít Boží zákon v srdcích?

Láska k pravdě

Při svém popisu doby konce Pavel předpovídá, že Duch svatý bude odňat ze země. Důvodem k tomu bude skutečnost, že lidé, kteří budou odmítat pravdu, budou tak dezorientovaní, že „budou věřit lži“, „mít zalíbení v nepravosti“, a to, co je bezbožné, budou považovat za božské (2Te 2,7–11; Zj 13,3.4).

Ellen Whiteová parafrázuje Pavlova slova, když píše: „Pouze lidé, kteří opravdově studují Písmo a zamilovali si evangelium, budou chráněni před velkým klamem, který ohrozí celý svět.“¹⁶ K řešení složitějšího problému dnešního relativizmu a úpadku morálky však nestačí jednoduchá kázání a pouhé pročítání příběhů. Bázeň k Bohu přichází jako výsledek uvažování o Božím zákonu, který nám Bůh dal proto, aby nás usměrňoval v oblasti etiky a při mravním rozhodování.

Bůh povolává svůj lid k tomu, aby „miloval“ pravdu, stejně jako to dělal žalmista (Ž 119,97.113). Lidé, kteří milují Boží slovo, je touží poznat skutečně do hloubky, sytit se jím a dodržovat je.

¹⁶ Ellen G. Whiteová, *The Great Controversy*, s 625; *Velké drama věků*, s. 404.

Ve skutečnosti je možné biblické pravdy skutečně pochopit a milovat pouze tehdy, pokud je dodržujeme.

Ellen Whiteová dodává: „Bůh ustanovil, že se lidé studiem Bible mohou lépe seznámit se svým Tvůrcem a poznat jeho vůli.“¹⁷ „Pán vede svůj lid k Písmu, aby jej ochránil před vlivem falešných učitelů a před klamnou mocí démonských duchů.“¹⁸ V dnešní době je napodobenina natolik podobná pravdě, že bez znalosti Písma není možné odlišit padělek od skutečné pravdy.

Aby Boží lid dokázal v době postmoderního relativizmu obstát, musí na základě vlastní zkušenosti rozpoznávat Boží vůli, která je zjevena v jeho slovu. Živý vztah s Bohem nám skrze Písmo pomáhá rozlišovat mezi tím, co je svaté, a tím, co je

světské, ale také nám umožňuje, abychom učili druhé lidi správně se rozhodovat.

VANDERLEI DORNELES DA SILVA, KAZATEL,
REDAKTOR A UČITEL, JE KOORDINÁTOREM
POSTGRADUÁLNÍCH TEOLOGICKÝCH PROGRAMŮ NA
ADVENTISTICKÉ UNIVERZITĚ V SAO PAULO V BRAZÍLIÍ

Podněty k modlitbám

1. Modleme se za to, aby nám Bůh pomohl pravidelně se věnovat studiu Bible.
2. Prosme Pána, aby nás prostřednictvím studia Písma chránil před svody.
3. Žádejme Boha, aby do našich životů přivedl ty, kteří touží po pravdě, abychom jim mohli představit to, jak poznáváme svého Boha

DRUHÁ SOBOTA

VÝZNAM PÍSMO V DOBĚ KONCE

„K zákonu a svědectví! Což oni neříkají takové slovo, že mu z něho nevzejde jitrní záře?“ (Iz 8,20) Zatímco Pán vede svůj lid k Písmu, aby jej ochránil před vlivem falešných učitelů a před klamnou mocí démonských duchů, satan se všemi prostředky snaží lidi odvést od pravého poznání – nepřeje si, aby se drželi Bible a rozuměli jejím naučením, protože ta odhalují jeho klamy.

Při každém oživení Božího díla se strůjce zla vzchopí k mimořádné aktivitě; nyní se usilovně připravuje k poslednímu útoku proti Kristu a jeho následovníkům. Brzy se před námi rozprostře poslední velký klam; antikrist vyrukuje s úžasnými zázraky. Klam bude do té míry podobný pravdě, že jej bude možné rozeznat jen pomocí Písma; každé

tvrzení a každý zázrak je proto potřeba prověřovat Písmem.

Lidé, kteří se budou snažit dodržovat všechna Boží přikázání, pocítí nepřátelství a výsměch. A tomu mohou čelit jen v Boží síle. Aby obstáli v nadcházející zkoušce, musejí poznat Boží vůli, jak ji zjevuje Boží slovo. Ctít Boha mohou pouze za předpokladu, že chápou správně Boží charakter, vládu a záměry a že v souladu s nimi také jednají.

Pouze ti, kteří opevní svou mysl biblickým učením, obstojí v posledním velkém boji. Každý bude vyzkoušen, zda poslouchá Boha více než lidi. Rozhodná chvíle je už velmi blízko. Držíme se pevně neměnného Božího slova? Jsme skutečně připraveni stát na straně Božích přikázání a víry v Ježíše Krista?

¹⁷ Ellen G. Whiteová, *The Great Controversy*, s 69; *Velké drama věků*, s. 51.

¹⁸ Ellen G. Whiteová, *The Great Controversy*, s 593; *Velké drama věků*, s. 385.

Před svým ukřižováním Spasitel vysvětloval učedníkům, že bude zabit a znovu vstane z hrobu. Přítomní andělé se snažili vštípit Kristova slova do mysli a srdcí učedníků. Učedníci však očekávali vysvobození z římské poroby, a proto pro ně byla nepřijatelná představa, že by ten, v něhož skládali všechny naděje, měl zemřít potupnou smrtí. Slova, která si měli připomínat, jako by se jim najednou vykouřila z hlavy, takže když pak přišla doba zkoušky, nebyli připraveni.

Ježíšova smrt úplně zničila jejich naděje, jako by je Pán na to nikdy nepřipravoval. Prorocství nám zjevují budoucnost stejně jasně jako slova, která Ježíš pronesl ke svým učedníkům. Srozumitelně nám přibližují události spojené s ukončením doby milosti a s přípravou na dobu souzení. Mnoho lidí však tyto důležité skutečnosti nechápe, jako by je Pán nikdy nezjevil. Satan se navíc snaží zmařit každý vliv, který by je učinil „moudrymi ke spasení“; a proto je doba souzení zaskočí nepřipravené.

Přehlížení biblických rad

Když Bůh posílá lidem tak důležitá upozornění, že je symbolicky ohlašují andělé letící středem nebe, pak od každé rozumné bytosti vyžaduje, aby tato poselství brala vážně. Popsané tresty určené ctitelům šelmy a její sochy (Zj 14,9–11) by měly vést všechny lidi ke studiu prorocství, aby poznali, co to je znamení šelmy a jak se mu vyhnout.

Většina lidí si však zacpává uši, aby neslyšela pravdu, a raději poslouchá bajky.

Apoštol Pavel o posledních dnech napsal: „Přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení“ (2Tm 4,3). Tato doba už nastala. Většina lidí nestojí o biblickou pravdu, protože tato pravda odporuje přáním hříšného srdce a lásce ke světu. Satan jim proto ochotně předkládá klamy, které se jim líbí.

Bible je zárukou pravého poznání

Bůh však bude mít na zemi lid, který Bibli přijal jako jediné měřítko každého učení a jako základ všech reforem. Názory vzdělanců, vědecké teorie, vyznání víry a rozhodnutí církevních sněmů, která jsou tak početná a rozmanitá, jak početné

a odlišné jsou církve, hlas většiny – nic z toho, a ani všechno dohromady nemůžeme pokládat za důkaz pro nebo proti kterémukoli článku víry. Dříve než přijmeme nějaké učení nebo zásadu, musíme jako důkaz požadovat jasný výrok: „Toto praví Panovník Hospodin.“

Satan se stále snaží upoutat pozornost na člověka místo na Boha. Vede lidi, aby vzhlíželi k biskupům, k duchovním, k profesorům teologie jako ke svým vůdcům, místo toho, aby studovali Písmo a sami se seznámili se svými povinnostmi. Když pak ovládne mysl těchto vůdců, může si s masami dělat, co chce.

Když Pán Ježíš přišel, aby zvěstoval slovo života, prostí lidé ho rádi poslouchali, a mnozí – dokonce i kněží a vládcí – v něho uvěřili. Ale vedoucí kněží a přední muži národa se rozhodli Kristovo učení odsoudit a zmařit. I když všechny jejich snahy najít proti Kristu nějaké obvinění vyšly naprázdno, i když museli cítit vliv Boží moci a moudrosti, která provázela jeho slova, přesto se zatvrzele drželi svých predsudků. Odmítli nejjasnější důkazy jeho mesiášství, aby se nemuseli stát jeho učedníky. Tyto odpůrce se ostatní lidé učili od dětství ctít, jejich autoritu byli zvyklí bezpodmínečně respektovat.

Proto se pak ptali: „Je možné, aby naši vládcí a vzdělaní zákoníci neuvěřili v Ježíše? Nepřijali by ho, kdyby to byl Mesiáš?“ Vliv takových učitelů svedl židovský národ k tomu, že zavrhl svého Vykupitele.

Stejnými pohnutkami, které tehdy motivovaly židovské kněze a vládcy, jsou i dnes vedeni lidé, kteří sice dokážou velice krásně mluvit o zbožnosti, ale texty Písma, které představují zvláštní pravdy pro tuto dobu, studovat odmítají. Připomínají, že je jich mnoho, že jsou bohatí a oblíbení, a s pohrdáním ukazují na zastánce pravdy, kterých je málo, jsou chudí, nepopulární a mají víru, která je izoluje od světa.

Ježíš předvídal, že nepřístojné nároky na autoritu, kterou projevovali zákoníci a farizeové, neskončí rozptýlením Židů. Prorockým zrakem viděl, jak se budou lidé vyvyšovat, aby ovládli svědomí ostatních, což se stalo kletbou pro církve

ve všech dobách. Jako varování pro další generace Bible zaznamenala jeho odsudek zákoníků a farizeů i napomenutí, aby lidé nenásledovali tyto „slepé vůdce“.

Proč Bůh dal Písmo

Bůh nám dal své slovo, abychom se mohli seznámit s jeho učením a abychom věděli, co od nás požaduje. Když za Pánem Ježíšem přišel znalec zákona s dotazem: „Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“, Spasitel ho odkázal na Písmo a řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ Nevědomost nebude omluvou pro mladé ani staré, nezproští je trestu za přestupování Božího zákona, protože mají v rukou znění tohoto zákona, jeho zásad a požadavků.

Nestačí mít dobré úmysly, nestačí konat to, co člověk pokládá za správné nebo co mu kazatel řekne, že je správné. Jde o věčný život a každý by měl sám studovat Písmo. Člověk může mít sebepevnější přesvědčení a sebevětší jistotu, že kazatel ví, co je pravda, na tom však nemůže stavět. Pouze mapa, kterou má v ruce, mu ukazuje správnou cestu do nebe, takže v ničem nemusí tápat.

Žijeme v nejslavnějším období dějin tohoto světa. Brzy bude rozhodnuto o údělu milionů dnes žijících lidí. Naše záchrana i spasení ostatních závisí na tom, jak se dnes rozhodujeme. Potřebujeme se nechat vést Duchem pravdy. Každý Kristův následovník by se měl opravdově ptát: „Pane, co chceš, abych činil?“

Je třeba se před Pánem pokořovat s postem a modlitbou, je třeba přemýšlet o Božím slovu, a zvláště o soudu. Nyní se musíme snažit opravdově prožívat Boží pravdy. Neztrácejme ani okamžik. Kolem nás se odehrávají významné události a my žijeme na území ovládaném satanem. Nenechme se ukolébat, vždyť nepřítel číhá nedaleko a je stále ve střehu. Sotva ochabneme nebo začneme dřímat, vyrazí a uchvátí nás jako svou kořist.

Mnozí lidé posuzují nesprávně svůj stav před Bohem. Jsou rádi, že se nedopustili určitých přestupků, na druhou stranu však zapomínají konat dobré a ušlechtilé činy, které od nich Bůh požaduje. Nestačí být stromem v Boží zahradě. Ten musí

plnit Boží očekávání tím, že ponese ovoce. Bůh bude lidi volat k odpovědnosti za to, že nevykonali dobro, které mohli vykonat, protože je posilovala Boží milost. Nebeské knihy o nich říkají, že jsou zemi „na obtíž“. Jejich stav však není beznadějný.

Až přijde doba zkoušek, pak se ukáže, kdo se v životě řídí Božím slovem. V létě není rozdíl mezi stále zelenými a ostatními stromy tak zřejmý. Když však přijdou zimní plískanice, zůstanou stále zelené stromy beze změny, zatímco ostatní o svou zeleň přijdou. Ani formální křesťan není dnes k rozeznání od pravého. Blíží se však doba, kdy se rozdíl ukáže. Jen co se projeví nepřátelství, jen co zavládne fanatismus a nesnášenlivost a začne pronásledování, malověrní a pokrytci zakolísají a vzdají se své víry. Praví křesťané však odolají a zůstanou pevní, jejich víra bude silnější a naděje jasnější než v době pohody.

ELLEN WHITEOVÁ

(Tato přednáška je výběrem z knihy Velké drama věků, s. 385–390.)

Podněty k modlitbám

1. Modleme se za to, aby nás vedl Duch svatý k lidem, kterým budeme moci představit Boží lásku.
2. Prosme za to, aby nás uchvátila krása Boží povahy natolik, že nás přestanou přitahovat světské záležitosti.
3. Modleme se za to, aby nám studium Božího slova otevřelo oči, abychom dokázali vidět ty, kterým můžeme sloužit.

ČTENÍ PRO DĚTI

**JAK
MŮŽEME
NAJÍT
POKLADY
V BOŽÍM
SLOVĚ?**

Bible je jako mapa, která nás může dovést k pokladu. Tento týden budeme společně zkoumat texty, které nám představí:

Biblické hodnoty
Inspiraci Bible
Biblické objevy
Lásku v Bibli
Identifikování se s Bibli
Cenu naděje
Krásu stvoření
Energii pro život

Poklad ukrytý v Bibli
Obdivování Ježíše
Kristův život a službu
Lásku a spoléhání se na Bibli
Aplikování a prožívání rad Bible
Dobrou biblickou nadějí
Yzop aneb Boží očistění a záchranu

PRVNÍ SOBOTA

PROČ SI VÁŽÍME BIBLE?

BIBLICKÝ VERŠ

„Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“

(Matouš 6,20.21)

PŘÍBĚH

Gemma vyrobila hezkou malou krabičku a nakreslila na ni obrázky. Udělala ji pro svoji babičku, protože ji měla ráda. Gemma měla plán, kam tuto krabičku dá. Dobře totiž věděla, kam si babička schovává svoje poklady. Krabičku proto opatrně položila na poličku vedle dalších ozdob, ozdobných věcí a fotografií, na které se babička ráda dívala. Na poličce byla také nějaká kniha. Gemmu napadlo, že to musí být výjimečná kniha, když leží na této zvláštní poličce.

Když začala listovat stránkami této staré knihy, zaujalo ji, že v ní bylo mnoho tužkou psaných poznámek a podtržená slova, někdy i celé odstavce. Gemma věděla, že do knížek se nemá psát ani kreslit, a tak se

běžela babičky zeptat, proč je její kniha tak podtrhaná a popsaná.

Babička jí vysvětlila, že se jedná opravdu o mimořádnou knihu, která se jmenuje Bible. Řekla jí také, že si z ní čte každý den. Ta podtržená slova a odstavce byly poklady, které si chtěla zapamatovat, protože ji spojovaly s Pánem Ježíšem a ukazovaly jí, jak ji miluje. Babička Gemmě také prozradila, že jí podtržená slova ukazují, jak má ona milovat Pána

Ježíše, a radí jí, jak se mu může víc podobat. Tato slova každý den dávají smysl jejímu životu a naději do budoucnosti. Babička nakonec řekla, že bez těchto zpráv, které jí Pán Bůh každý den posílá, by prakticky nedokázala žít.

Gemma byla nadšená. Rozhodla se, že chce také milovat Pána Ježíše a že ho bude stále více poznávat. Chtěla vědět, co říká Bible. Proto požádala babičku, aby jí ukázala, jak má číst Bibli, aby jí dobře rozuměla a naučila se žít s Pánem Ježíšem jako se svým nejlepším přítelem.

Také babička byla nadšená. Prozradila Gemmě, že Bible je ve skutečnosti takovou mapou, která ji může dovést k ukrytému pokladu. Když člověk tráví čas čtením Bible, je to, jako kdyby kopal v zemi, aby našel zlato, stříbro nebo drahokamy.

V evangeliu Matouše 6,19–21 nám Pán Ježíš radí, že bychom neměli trávit čas našeho života získáváním pozemských pokladů. Náš čas a prostředky je lepší věnovat těm věcem, které nám dává Pán Ježíš. Pak budeme shromažďovat svoje poklady v nebi. Protože naše srdce je tam, kde je náš poklad.

V tomto příběhu v Matoušově evangeliu 13,44–46 Pán Ježíš přirovnal nebeské království k pokladu na poli. A vybízí nás,

abychom prodali všechno a tento poklad získali. Radost, kterou budeme prožívat, až budeme s Pánem Ježíšem v nebi, je stejně cenná jako zmíněný poklad. Čtème proto Bibli, abychom v ní mohli poznat Pána Ježíše. On chce být našim přítelem.

POVÍDEJME SI SPOLU

.....

Jak můžeme využít svůj čas a to, co máme, abychom získali poklad, který nám Bible nabízí?

MODLEME SE

.....

Požádejte Pána Ježíše, aby vám pomohl najít důležitý poklad v jeho slově. Poděkujte Pánu Bohu za to, co už vám daroval.

AKTIVITA

.....

Nakreslete mapu pokladu – může to být mapa vašeho pokoje, domu nebo sboru. Na různých místech pak ukryjte biblické texty napsané na papírcích. Na mapě vyznačte místa, kam jste biblické texty schovali. Vyzvěte pak kamarády, rodiče nebo tety a strýčky ze sboru, aby je našli – a pak si je společně přečtete.

NEDĚLE

ČTĚME BIBLI - MŮŽEME JÍ VĚŘIT

BIBLICKÝ VERŠ

.....

„Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti.“

(2. list Timoteovi 3,15.16)

Babička ukázala v Bibli Gemmě místo, kde se píše, že je to Boží kniha. Bible je na tomto místě nazvaná jako svaté spisy, protože nám vypráví o Pánu Bohu a o tom, jak mu můžeme odevzdat svá srdce a žít s ním. Babička Gemmě také vysvětlila, že Bible není pouze jedna kniha, ale skládá se ze 66 menších knih, které napsali lidé poté, co jim Pán Bůh vnukl svoje myšlenky a slova. Někteří lidé zapsali příběhy, které se odehrály v dávných dobách, tak jak si je pamatovali z minulosti. Další lidé popsali dobu, kdy na světě žil Pán Ježíš. Jiní lidé složili a zapsali písně či básně a další psali o tom, co se má stát teprve v budoucnosti.

Poselství Bible si nevymysleli lidé, kteří si něco představovali. „Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.“ (2. list Petrův 1,21)

Jedna biblická kniha nám vypráví o chlapci Timoteovi, který si vážil Bible jako pokladu. S Biblí ho seznámily jeho babička Lóis a jeho matka Eunike, které znaly cenu biblického poselství. Proto se rozhodly, že si každý den s Timoteem sednou a budou ho učit, jak má „kopat poklad“ v Bibli a jak má odevzdat své srdce Pánu Ježíši.

Protože Bible je inspirovaná Pánem Bohem, pomohla Timoteovi věřit Pánu Ježíši. Také z ní získal odvalu a nadšení, aby mohl ostatním lidem o Pánu Ježíši vyprávět.

Když lidé v řeckém městě Tesalonice uslyšeli od Silase a Timotea o pokladu, který je v Bibli ukryt, zamilovali si Pána Ježíše jako živého Boha a přestali uctívat pohanské modly. Apoštol Pavel za to děkoval Pánu Bohu. V dopise, který napsal věřícím v Tesalonice, proto zdůraznil: „I my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje

svou sílu ve vás, kteří věříte“ (1. list Tesalonickým 2,13).

Babička se zeptala Gemmy, jestli ví, co je to důvěra. Gemma jí odpověděla, že to je, jako když věří, že ji tatínek chytí, když jí řekne, aby skočila ze zídky u domu.

Babička ji za její odpověď pochválila. Pán Bůh chce, abychom Bibli důvěřovali. Čtení a prožívání toho, co nám Pán Bůh v Bibli napsal, je jako péct dort podle receptu.

POVÍDEJME SI SPOLU

Znáš nějaké knihy nebo filmy, které nepopisují skutečnost, a proto jim nemůžeme věřit? Jaké knížky, které máš nebo znáš, popisují skutečné věci, jsou pravdivé a můžeš jim věřit?

MODLEME SE

Požádejte Pána Ježíše, aby vám pomohl soustředit se a porozumět příběhům z Bible.

AKTIVITA

Poskládejte židle v pokoji či v dětské místnosti ve sboru do tvaru překážkové dráhy. Jeden z vás bude mít zavázané oči. Napište na papír instrukce pro toho, kdo bude

tomuto člověku se zavázanýma očima pomáhá, aby touto překážkovou dráhou prošel. Napište například, kolik kroků ještě zbývá do konce nebo kolik kroků doleva nebo doprava by měl udělat, aby nenarazil do

překážky. Navigátor pak bude číst instrukce tomu, kdo má zavázané oči, případně mu pomůže ve složitých místech. Vystřídejte se v roli toho, kdo má zavázané oči, a toho, kdo naviguje.

PONDĚLÍ

OBJEVUJEME BIBLI - JAK ČTU BIBLI JÁ

BIBLICKÝ VERŠ

„Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul ani jediný z těchto maličkých.“
(Matouš 18,14)

PŘÍBĚH

Gemma vyprávěla babičce, jak společně s maminkou chodily po novém parku a nemohly najít místo, kde jsou voliéry s ptáky. Bylo to legrační, protože chodily dokola v kruhu, a přitom byly asi pět minut chůze od nich.

Babička se tomu zasmála a řekla, že jí to připomíná, jak se někteří lidé snaží najít Pána Boha a jak se pokoušejí získat radost do svého života. Lidé hledají úplně všude a zkoušejí spoustu různých věcí, přitom však je jim Pán Bůh tak nablízku. Potřebovali by pouze začít číst Bibli. Spousta lidí si myslí, že číst Bibli je těžké, protože je hodně složitá. Mnoho lidí také nevěří, že Bible je opravdu Božím slovem. Někteří se domnívají, že Bible je jenom jakousi sbírkou pravidel.

Nejlepší cestou, jak začít poznávat Bibli, je modlitba. Pak může Duch svatý začít člověku pomáhat pochopit poselství Bible. Když Pán Ježíš odcházel zpátky do nebe, slíbil lidem, že pošle „Ducha pravdy“, aby s námi

zůstal navždy: „Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude“ (Jan 14,17).

Milý Pane Ježíši, prosím, pomoz mi, abych pochopil/a to, co čtu ve tvém slově, v Bibli.

Babička řekla Gemmě, že by jí ráda dala svoje brýle na čtení Bible. Když si je nasadí, potom uvidí, kdo Pán Bůh je a jaký je. Kdyby takové brýle skutečně existovaly, pak by nám ukázaly, že tím nejdůležitějším na Pánu Bohu je, že nás má nesmírně rád. Při poznávání různých biblických slov potřebujeme mít nasazené brýle značky „Bůh je láska“. Pak rozpoznáme Boží lásku

v těchto verších: „Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm“ (1. list Janův 4,16). „My milujeme, protože Bůh nejdřív miloval nás“ (1. list Janův 4,19).

Nejdůležitější zprávou lásky v Bibli o Bohu je to, že poslal svého Syna, Pána Ježíše, aby za nás zemřel. „Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (Lukáš 19,10) On nás má rád tak moc, že nás hledá stejně, jako když pastýř hledá svoji ovečku, která se mu ztratila. Bůh je totiž obojí – jak mapa k pokladu, tak i poklad samotný.

Milý Pane Ježíši, děkuji ti za to, že nás máš rád, i když si to nezasloužíme. Pomoz nám, abychom viděli tvoji lásku ve všem, co čteme v Bibli.

POVÍDEJME SI SPOLU

Jak jinak můžeme poznávat poselství Bible než prostřednictvím čtení?

MODLEME SE

Požádej Pána Boha, aby ti prostřednictvím čtení Bible svěřil, jaký má plán s tvým životem.

AKTIVITA

Navrhněte a vytvořte nějaké speciální brýle pro čtení Bible, které budou mít značku: „Bůh je láska“. Můžete si je zhotovit z kartonu a z průsvitného plastu nebo celofánu. Také můžete použít plastová brčka nebo čisticí vatičky.

ÚTERÝ

JAK POUŽÍVAT BOŽÍ POKLAD - BIBLE MĚ VEDE

BIBLICKÝ VERŠ

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“

(Jan 15,5)

PŘÍBĚH

Gemma ráda dělala různé věci pro ostatní, pomáhala doma i ve škole. Avšak někdy, když cítila, že nikomu nepomáhá, nebo když jí někdo ublížil či se na někoho rozzlobila, udělala špatné rozhodnutí. Hodně se snažila

to nedělat, ale nepomáhalo jí to. Přemýšlela proto nad tím, jestli by jí poklady v Bibli nepomohly, aby víc milovala druhé lidi a aby se správně rozhodovala.

Babička jí řekla, že všichni lidé dělají chyby, a ujistila ji, že jí biblické poklady mohou pomoci. Je důležité, abychom Bibli četli i tehdy, když máme pocit, že nás nemění. Pán Ježíš prozradil svým učedníkům, že to funguje jako u vinné révy: jen pokud jsou větve (my) spojeny s kmenem (Ježíšem), bude vinná réva přinášet krásné hrozny (Jan 15,5). To znamená, že se každý den potřebujeme prostřednictvím čtení Bible spojit

s Pánem Ježíšem. Toto spojení nám pomůže, abychom žili stejně jako On, pomůže nám to každý den dělat správná rozhodnutí. Když hrozny na vinné révě dozrají, mohou je lidé jíst. Když neseme „ovoce biblického pokladu“, stáváme se požeňtím pro ostatní.

Gemma si v této souvislosti vzpomněla na biblický příběh o mladé izraelské otrokyni, která svému nemocnému pánovi řekla o Boží uzdravující moci. Protože svoje znalosti o Pánu Bohu získala z biblických pokladů a dokázala se o ně podělit se svým pánem Naamánem, mohl se uzdravit. Tento příběh si můžeme přečíst ve 2. knize Královské 5,1–14.

Babička Gemmě vysvětlila, že všechny správné věci, které vykonáme, pocházejí od Pána Ježíše, a proto bychom mu měli děkovat za to, že nám pomáhá. „Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy! On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha.“ (2. Korintským 1,3.4)

Gemma se opravdu chtěla podobat Pánu Ježíši. Babička jí vysvětlila, že je to proces na celý život. Naše pravidelné modlitby a čtení Bible nám pomohou, abychom postupně rostli. „Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně.“ (2. Korintským 3,18) Zůstaňme proto spojeni s Pánem Ježíšem prostřednictvím čtení jeho slova.

POVÍDEJME SI SPOLU

Kdybyste mohli strávit jeden den s Pánem Ježíšem, na co byste se ho zeptali? Kam byste společně šli? Co byste společně s ním podnikli a udělali?

MODLEME SE

Požádej Pána Ježíše, aby ti poslal někoho, komu bys mohl vyprávět o tom, co jsi poznal/a v Bibli.

AKTIVITA

Pozorujte životní cyklus motýla nebo záby (například v nějakém poučném filmu). Sledujte změny, které u nich vyvolává Boží moc. Když budeme spojeni s Pánem Ježíšem prostřednictvím Bible a požádáme ho o pomoc, pomůže nám, abychom se změnili.

STŘEDA
BIBLE PŘEDSTAVUJE
PÁNA JEŽÍŠE

BiBLICKÝ VERŠ

„Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“

(Matouš 1,21)

PŘÍBĚH

Je zajímavé zjistit, co znamenají naše jména a proč nám je rodiče dali. Gemma byla ráda, když zjistila, že její jméno ve francouzštině znamená „drahokam“ a v angličtině znamená „vzácný kámen“. Když se měl narodit Boží Syn, zjevil se anděl Páně a jeho pozemskému otci řekl, že mu má dát jméno **Ježíš**. To jméno vybral speciálně Pán Bůh a znamená, že se narodí Spasitel světa (Bůh Zachránce).

Pán Ježíš má v Bibli mnoho jmen a všechna odhalují to, jaký Pán Ježíš je, odhalují jeho povahu a také jeho poslání. Babička požádala Gemmu, aby si přinesla svou Bibli, aby v ní mohly společně vyhledat další Ježíšova jména.

„Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel, to jest přeloženo ‚Bůh s námi‘.“ (Matouš 1,23) Pán Bůh nechtěl být nějakým vzdáleným Bohem. Rozhodl se, že bude žít mezi námi. Pán Ježíš byl Bůh mezi námi na zemi.

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16) Při Ježíšově křtu Pán Bůh potvrdil, že Pán Ježíš je **Božím Synem**. „A z nebe se ozval hlas: ‚Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.‘“ (Marek 1,11)

„Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Marek 10,45) Pán Ježíš také nese jméno **Syn člověka**. Byl Bohem, ale narodil se také pozemské matce – Marii. Pán Ježíš je někým mimořádným, jedinečným, protože byl synem lidí, ale zároveň i Synem Božím.

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (Jan 1,1.14) Pán Ježíš nám odhalil Boha. Byl **Božím Slovem**. Byl to on, kdo způsobil, že na počátku svět vznikl. „On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.“ Pán Ježíš nejenom inspiroval Bibli, tedy Boží slovo, ale je i Božím Slovem. Když známe Pána Ježíše, známe i Pána Boha.

V Bibli je mnoho dalších Ježíšových jmen. Zeptejte se svých rodičů nebo někoho ze sboru a požádejte je, aby vám pomohli najít některá další Ježíšova jména. Na začátek můžeme uvést několik z nich:

Boží Beránek: Jan 1,29.36

Alfa a Omega: Zjevení 22,13

Chléb života: Jan 6,35

POVÍDEJME SI SPOLU

Zjistěte, co znamená vaše jméno a proč jste zrovna takové jméno dostali.

MODLEME SE

Požádej Pána Ježíše, aby ti pomohl pochopit důležitý význam jeho jmen při čtení Božího slova.

AKTIVITA

Napiš Ježíšova jména na proužky papíru stejné délky. Udělej z nich papírový řetěz a pověš ho mezi obrázek Pána Ježíše, svoji fotografii a fotografii tvé rodiny.

BIBLICKÝ VERŠ

„Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději.“

(Římanům 15,4)

PŘÍBĚH

I když Gemma měla ráda školu, vždycky se moc těšila na prázdniny. Tento rok o prázdninách poletí navštívit babičku. Několik měsíců před cestou koupila maminka letenky a Gemmě se pak zdálo, že se čas strašně vleče, jako by prázdniny nikdy neměly přijít. Tak to do telefonu řekla babičce.

Babička se snažila Gemmu povzbudit. Vysvětlila jí, že když se na něco těší, tak to znamená, že má naději.

Babička a Gemma si pak povídaly o naději, kterou nám dává Bible. Protože se Adam s Evou rozhodli, že poslechnou satana, List Římanům 1,25 píše, že lidé začali sloužit vytvořeným věcem a přestali uctívat Boha jako Stvořitele. Lidé začali dělat spoustu špatných věcí a už netrávili čas poznáváním Boha. Ale protože nás Bůh tak velice miluje, připravil plán, jak zachránit lidi, kteří se k němu obrátí. Boží plán způsobí to, že satan a hříchy už nebudou moci lidem ubližovat. Ježíš, Boží Syn, se narodí na světě jako dítě. I když Ježíš neudělal nikdy nic špatného, zemřel za naše hříchy. A díky tomu nám může naše hříchy odpustit. Díky tomu budeme moci žít navěky s Pánem Ježíšem v nebi. Boží láska nám dává naději, že půjdeme do nebe a budeme s ním moci být navždycky. Babička se s Gemmou podělila o nádherný text, ve kterém Ježíš řekl toto: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!

Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já“ (Jan 14,1–3).

Když Gemma přemýšlela o prázdninách, napadlo ji, jak to bude hezké, až Pán Ježíš přijde. Potom by ona i její babička mohly být napořád s ním. V tom okamžiku cítila, že se nemůže dočkat, až Pán Ježíš přijde podruhé. Zavolala babičce a řekla jí to. Babička byla moc ráda, když slyšela, že se Gemma těší na Ježíšův příchod. „Gemmo, my máme tak krásnou naději,“ vyznala babička. „Je to naděje, že mám hned chuť zpívat. Je to naděje, že jednoho dne spatříme Ježíše přicházet a že on dokonce vzkřísí všechny mrtvé lidi, kteří ho měli rádi. „Potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchváčeni v oblacích vzhůru vsříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.“ (1. list Tesalonickým 4,17)

Gemma jí řekla, že se už nemůže dočkat, až Pán Ježíš přijde. A co ty?

POVÍDEJME SI SPOLU

Jak byste vysvětlili nějakému klukovi nebo děvčeti, co je to naděje?

MODLEME SE

Popros Pána Ježíše, aby ti pomohl odezdat mu každý den své srdce, abys, až přijde, mohl s ním jít do nebe.

AKTIVITA

Udělejte si krabičku biblických zaslíbení. Vyrobtě si malou krabičku a nakreslete na ni nějaký obrázek nebo ji polepte samolepkou. Nastříhejte si malé, stejně velké čtverce papíru a napište na ně svoje oblíbené texty z Bible o naději. Poskládejte je a vložte do připravené krabičky. Každý den si přečtete jeden text. Tuto krabičku zaslíbení můžete také darovat svému kamarádovi nebo kamarádce.

PÁTEK

ODLIŠIT DOBRÉ OD ZLÉHO - BIBLE MI POMÁHÁ VIDĚT ROZDÍL

BIBLICKÝ VERŠ

„Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly! Druhé pak je toto: ‚Miluj bližního svého jako sám sebe!‘ Většího přikázání nad tato dvě není.“

(Jan 15,5)

PŘÍBĚH

Babička dokáže rozpoznat, když se Gemma zlobí. Slyšela totiž, jak se během nějaké hry Gemma hádala se svým bratrem. Ve zlosti si řekli to, co si říct neměli. Když jí maminka řekla, aby se bratrovi omluvila, Gemma se rozhodla, že to neudělá. Potom Gemma seděla smutně na schodech (a litovala toho).

Babička věděla, že v Bibli je mnoho dobrých textů, které by dokázaly Gemmě pomoci, aby udělala správnou věc. Připomněla Gemmě, aby si „nasadila své brýle značky ‚Bůh je láska‘“. Potom si spolu otevřely

babiččinu Bibli, začaly si o tom číst a povídat si.

Ve 12. kapitole Markova evangelia Pán Ježíš prohlásil, že největším přikázáním je milovat Boha z celého srdce, z celé své mysli a ze vši silou, které máme. Druhé největší přikázání je milovat svého bližního jako sama sebe. Babička vysvětlila, že když si nejsme jisti, co máme dělat, měli bychom si položit otázku: Jak mohu co nejlépe milovat Boha a svého bližního? „Gemmo, jsem si opravdu jistá, že Pán Ježíš bere tvého bratra jako bližního – stejně jako všechny lidi okolo tebe, dokonce i ty na ulici, které neznáš,“ řekla jí babička.

„Pokud máš svého bratra ráda, pak bys mu měla říkat hezké věci. A když se začneš zlobit, pak můžeš odejít, dokud se neuklidniš. Pokud se chceš chovat ke své mamince s Ježíšovou láskou, pak ji budeš poslouchat. V Přísloví 15,1 si můžeme přečíst: ‚Vlídna odpověď odvrací rozhořčení, kdežto slovo,

„které ubližuje, popouzí k hněvu.“ Když si tento text Gemma přečetla, chvíli přemýšlela a potom šla za maminkou a několikrát jí řekla: „Maminko, promiň, omlouvám se.“

V 1. listu Jana 2,3–8 je zaznamenáno, že Pán Ježíše známe, pokud posloucháme jeho přikázání a jeho slova. Pak jdeme Ježíšovou cestou. Některé z nejdůležitějších přikázání nám Bůh dal prostřednictvím Mojžíše, který je řekl Izraelcům – a také nám. Pán Ježíš těchto deset přikázání dodržoval. První čtyři nám říkají, jakým způsobem máme milovat Boha, a dalších šest nám odhaluje, jak si máme projevovat lásku jako lidé navzájem. Babička přečetla Gemmě Desatero, které je zapsáno ve 2. knize Mojžíšově (Exodus), 20. kapitole.

Babička k tomu dodala: „Gemma, všichni lidé dělají chyby. Ale všichni také mohou Pána Boha požádat o odpuštění a pak se snažit zůstat ve spojení s Pánem Ježíšem. Slíbil nám, že jednoho dne budeme žít a milovat jako On. V 1. listu Janově 3,2 je zapsáno, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože ho spatříme takového, jaký je. „Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.“ (Koloským 3,12)

POVÍDEJME SI SPOLU

Podle kterého návodu můžeme rozlišit to, co je správné, od toho, co je špatné?

MODLEME SE

Požádej Pána Ježíše, aby ti pomohl omluvit se druhým, když jsi jednal nebo jednala špatně.

AKTIVITA

Sbalte si nějaké oblečení do krabice. Každý kus oblečení označte visačkou nebo popiskou s určitým povahovým rysem. Některé popište slovy jako: sdílení, čtení Bible, modlitba... A další nadepište slovy jako: dlouhé hraní videoher, lakomství, lhaní a krádeže.

Rozřídte si oblečení, a to, co si chcete vzít s sebou, uložte do batohu.

DRUHÁ SOBOTA

POVZBUZENÍ Z BIBLE

BiBLICKÝ VERŠ

„Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku. ... Tvá svědectví budou mým

dědictvím věčně, z nich se veselí mé srdce.“

(Žalm 119,105–111)

PŘÍBĚH

Pomalu se blížil okamžik, kdy si Gemma musela sbalit svoje věci a letět zpátky domů. Prožila krásné chvíle s babičkou a také hledáním pokladů v Bibli. Po povídání s babičkou se jí bude stýskat. Babička jí však připomněla, že poklady, které spolu našly, má teď uložené ve svém srdci, takže si je Gemma může vzít domů. Gemma měla svoji Bibli a věděla, že jí maminka a tatínek pomůžou najít mnoho dalších pokladů.

Když jsme zmateni a nemáme jistotu, jak máme prožívat spojení s Pánem Ježíšem, můžeme věřit Božímu slovu. Bible je jako světlo nebo pochoděň, která nám ukazuje, jak máme žít, abychom žili tak, jak si to Pán Ježíš přeje.

Babička Gemmě vysvětlila, že tento svět není naším trvalým domovem. Všichni se těšíme na to, až půjdeme domů do nebe. Čím více se tato doba blíží, tím více lidí bude odmítat milovat Pána Boha a následovat Pána Ježíše. Pokud nebudou mít ve svých srdcích poklady Bible, bude pro ně těžké vzájemně si pomáhat a být laskaví. Svět nebude dobrým místem pro život.

Pán Ježíš prohlásil, že On je „světlo“ a také „cesta, pravda a život“ (Jan 14,6). Naši lásku k Pánu Ježíši bude udržovat spojení s ním prostřednictvím čtení Bible a modlitby. Nemusíme se strachovat o svůj život. Skutečným

pokladem v Bibli je to, že nás Pán Ježíš miluje. V Matoušově evangeliu 6,33 je napsáno: „Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“

Gemma si zapamatovala příběh o muži, který si postavil svůj dům na skále, a o poštilém muži, který si ho postavil na písku. Když přišel příval a vichřice, obstál pouze dům, který stál na skále. Pán Ježíš řekl, že moudrý muž slyšel jeho slova a uplatnil je. Mnoho lidí slyší o Pánu Ježíši a o jeho lásce, ale jen nemnozí z nich tuto jeho lásku přijmou a milují ho tak, že mu skutečně věří a žijí pro něho.

Babička Gemmě také řekla, že Pán Ježíš si přeje, aby jeho lásku předávala druhým a pomáhala jim. „Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Matouš 5,16) Je úžasné, že můžeme být Božím světlem a předávat lidem naději.

„Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.“ (Efezským 5,1.2)

POVÍDEJME SI SPOLU

Připomeňte si společně, o kterých osmi pokladech jste se tento týden učili.

MODLEME SE

Popros Pána Ježíše, aby ti pomohl dobře pochopit jeho lásku k nám lidem.

AKTIVITA

Udělejte si záložku do Bible. Napište si na ni svůj oblíbený biblický verš, který jste se v tomto týdnu naučili a který má pro vás velkou cenu. Nakreslete na ni obrázek nebo ji polepte samolepkami. Přivažte na ni nějakou hezkou stužku – tak aby byla vidět na té stránce Bible, kterou zrovna čtete.